



**levhart**

**JO NESBØ**

☰ KNIHA ZLIN

FLEET

**Jo Nesbø**

**Levhart**



**levhart**  
**JO NESBØ**

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 2009

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Krištůfková 2013

ISBN 978-80-7473-110-5

ISBN 978-80-7473-138-9 (PDF)

# **ČÁST I.**





## Kapitola 1

## Utonutí

Probrala se. Zamrkala do černočerné tmy. Otevřela ústa a vydechla nosem. Znovu zamrkala. Ucítla, jak jí kane slza, ucítla, jak rozpouští sůl z ostatních slz.

Do krku jí však už nestékaly sliny, ústní dutinu měla suchou a drsnou. Tváře se jí tlakem zevnitř napínaly. Připadalo jí, jako by jí cizí těleso v ústech mělo rozervat hlavu. Co to jenom je? Co je to? Její první myšlenkou po procitnutí bylo to, že chce zpátky. Zpátky do temné, teplé hlubiny, která ji obklopovala. Injekce, kterou jí píchl, nadále působila, ona však věděla, že bolesti brzy nastoupí, cítila to podle pomalých tupých úderů pulzu a cukavého posunu krve mozkiem. Kde je on? Stojí přímo za ní? Zadržela dech, naslouchala. Neslyšela nic, vnímala však fyzickou přítomnost. Jako levhart. Někdo jí vyprávěl, že levhart je tak neslyšný, že se dokáže ve tmě připlížit až těsně ke své kořisti, dokáže ovládat svůj dech tak, aby dýchal ve stejném rytmu se svou obětí. Zadržuje dech, jestliže ho zadržuje i kořist. Připadalo jí, že cítí jeho tělesné teplo. Na co ten člověk čeká? Opět začala dýchat. A ve stejném okamžiku ucítla na zátylku cizí dech. Bleskurychle se otočila, udeřila, zasáhla však pouze vzduch. Schoulila se, snažila se zmenšit, schovat se. Bez úspěchu.

Jak dlouho byla bez sebe?

Účinek drogy na okamžik polevil. Trvalo to jen zlomek vteřiny, avšak jako ochutnávka, jako příslib to stálo. Príslib toho, co bude následovat.

Cizí těleso, které muž položil před ni na stůl, mělo velikost kulečnickové koule, bylo z lesklého kovu a byly do něj vysekány otvory, postavy a znaky. Z jednoho otvoru visela červená šňůrka s očkem, což v ní automaticky vyvolalo vzpomínku na vánoční stromek, který měli za sedm dní v předvečer Štědrého dne zdobit u rodičů. Lesklými koulemi, skřítky, papírovými košíčky, svíčkami a norskými vlaječkami. Za osm dní mají zpívat *Krásná je zem*, a ona by měla sledovat zářící oči svých synovců a neteří, až budou rozbalovat dárky od ní. Všechno měla udělat jinak. Všechny dny měla prožívat mnohem intenzivněji, mnohem pravdivěji, naplňovat je radostí, smíchem a láskou. Místa, jimiž jenom projela, místa, kam mířila. Muži, které potkala, muž, jehož ještě nenašla. Plod, jehož se zbavila, když jí bylo sedmnáct, děti, které zatím neporodila. Dny, jež zavrhl kvůli dnům, o nichž si myslela, že je získá.

Pak přestala myslet na všechno ostatní a uvažovala jen o noži, který jí muž přidržel před obličejem. A o měkkém hlase, jenž jí nařídil, aby si kouli vložila do úst. Udělala to, samozřejmě že to udělala. S bušícím srdcem otevřela ústa co možná nejdříve a vstrčila si do nich kouli tak, aby červená šňůrka visela ven. Kov chutnal hořce a slaně, jako slzy. Pak jí ten člověk násilím zvrátil hlavu a ona ucítila na kůži chladnou ocel, jak jí přiložil nůž naplocho ke krku. Strop a místnost ozařovala kapesní svítlna opřená o zeď v jednom rohu. Holý šedý beton. Kromě svítidla se v místnosti nacházel bílý plastový zahradní stoleček, dvě židle, dvě prázdné lahve od piva – a dva lidé. On a ona. Ucítila

pach kožené rukavice, když cizí ukazováček lehce padl šňůrku visící jí z úst. A v následujícím okamžiku jako by se jí hlava rozlétla na kusy.

Koule nabobtnala a zatlačila jí na vnitřní stranu ústní dutiny. Přestože otevírala ústa, co mohla, tlak byl neměnný. Muž jí otevřená ústa prohlédl se soustředěným, zaujatým výrazem ve tváři, jako zubař, který kontroluje rovnátka, zda dobře sedí. Náznak úsměvu signalizoval, že je spokojený.

Jazykem zjistila, že z koule trčí trny, že právě ony se jí tlačí na patro, do měkkých tkání spodiny ústní, na zadní stranu zubů a na čípek. Pokusila se něco říct. Muž trpělivě naslouchal neartikulovaným zvukům vycházejícím z jejích úst. Pokývl, když to vzdala, a vytáhl injekci. Ve světle kapesní svítilny se zatřpytila kapička na hrotu jehly. Muž jí zašeptal do ucha: „Nedotýkej se šňůrky.“

Potom jí vpíchl jehlu ze strany do krku. Během několika vteřinek ztratila vědomí.

Naslouchala vlastnímu vyděšenému dechu a přitom mrkala do tmy.

Musí něco podniknout.

Opřela se dlaněmi o sedátko židle, které bylo ulepené jejím potem, a zvedla se. Nikdo ji nezarazil.

Několika krůčky přistoupila ke zdi. Šátrala po ní, došla k hladké studené ploše. Kovové dveře. Zkusila zástrčku. Nepohnula se. Zamčeno. Samozřejmě že je zamčeno, co si myslela? Zaslechla smích, anebo ten zvuk vychází z její vlastní hlavy? Kde je ten muž? Proč si s ní tímhle způsobem pohrává?

Podnikni něco. Uvažuj. Jenže aby mohla uvažovat, musí se nejdřív zbavit té kovové koule, než ji bolest dožene k šílenství. Strčila si do jednoho koutku úst palec a do druhého ukazovák. Ohmatala trny. Pokusila

se vmáčknout pod jeden z nich prst. Marně. Přepadl ji záchvat kašle a s ním panika, protože náhle nemohla dýchat. Došlo jí, že kvůli trnům jí natekly měkké tkáně v okolí dýchací trubice, a tudíž hrozí, že se brzy udusí. Kopla do kovových dveří, pokusila se zakřičet, avšak kovová koule zvuk utlumila. Vzdala to. Opřela se o zeď. Naslouchala. Neslyší opatrné kroky? Pohybuje se ten člověk po místnosti, hraje si s ní na slepou bábu? Nebo jí v uších hučí jenom vlastní krev? Obrnila se proti bolesti a stiskla ústa k sobě. Jen maličko se jí podařilo zatlačit trny zpět do koule, vzápětí jí ústa opět násilím roztáhly. Jako by teď koule pulzovala, stala se železným srdcem, její součástí.

Podnikni něco. Uvažuj.

Pružiny. Hroty jsou napínané pružinami.

Vysunuly se, když muž zatáhl za šňůrku.

„Nedotýkej se šňůrky,“ přikázal jí.

Proč ne? Co by se stalo?

Svezla se po zdi a posadila se. Z betonové podlahy stoupala vlhkost a chlad. Chtěla znovu zakřičet, avšak nedokázala to. Ticho. Mlčení.

Veškerá slova, jež měla říct ve společnosti lidí, které milovala, místo slov, jež vyplňovala ticho ve společnosti lidí, kteří jí byli lhostejní.

Nebylo úniku. Je tu jen ona sama a tahle šílená bolest, hlava, která se jí snad rozskočí.

„Nedotýkej se šňůrky.“

Jestliže za ni zatáhne, možná se hroty zasunou do koule, a tím se zbaví bolesti.

Myšlenky jí kroužily neustále dokola. Jak dlouho tady je? Dvě hodiny? Osm hodin? Dvacet minut?

Jestliže prostě stačí zatáhnout za šňůrku, proč už to neudělala? Kvůli varování pronesenému očividně nemocnou osobou? Nebo je tohle součást hry, že se má nechat ošidit a nesnažit se zbavit té naprosto zbytečné

bolesti? Nebo jde v té hře o to, že má navzdory varování za šňůrku zatáhnout a ono se... stane něco příšerného? Co by se v tom případě stalo, co je to za kouli?

Ano, je to hra, hrozivá hra. Protože ona musí. Bolest je nesnesitelná, krk jí otéká, brzy se udusí.

Pokusila se znovu vykřiknout, ale vyšlo z toho jen vzlyknutí. Mrkala o sto šest, slzy už jí však netekly.

Prsty nahmataly šňůrku visící jí mezi rty. Opatrně za ni zatáhla, aby se napjala.

Litovala všeho, co neudělala, to bylo jasné. Kdyby jí však život v odříkání umístil jinam než právě na tohle místo, byla by raději. Chtěla jenom žít. Jakýkoli život. Jak prosté.

Zatáhla za šňůrku.

Ze špiček trnů vylétly jehly. Byly dlouhé sedm centimetrů. Čtyři z nich pronikly tvářemi, tři se zabodly do vedlejších nosních dutin, dvě do nosu a dvě do brady. Jedna jehla provrtala hltan a jedna pravou oční bulvu. Dvě jehly pronikly přes zadní patro až do mozku. Bodné rány však nebyly přímou příčinou smrti. Kvůli kovové kouli, která jí vyplňovala ústa, nedokázala vyplivovat krev proudící z ran. Ta jí místo toho stékala do dýchací trubice a dál do plic, což vedlo k tomu, že se kyslík nemohl vázat na hemoglobin, a to zase vedlo k zástavě srdce a k tomu, co soudní patolog ve své zprávě označí za cerebrální hypoxii, tedy nedostatečné okysličení mozku. Jinak řečeno, Borgny Stem-Myhreo-vá utonula.

## Kapitola 2

## Vysvětlující tma

*18. prosince*

*Dny jsou krátké. Venku je nadále světlo, ale tady uvnitř v mé střížně panuje věčná temnota. Ve světle pracovní lampičky se zdají osoby na fotografiích visících na stěnách tak provokativně veselé a nic netušící. Tak plné očekávání, jako by to byla samozřejmost, že mají život před sebou, plánovaný a nepřetržitý jako naprosto klidné moře času. Vystříhoval jsem z novin, zahodil uslzené příběhy o zdrcené rodině, odstranil křavé detaily nálezu mrtvol. Vzal jsem si jen nevyhnutelný snímek, který dal neodbytnému novináři nějaký příbuzný nebo kamarád, fotografii z doby, kdy byla na vrcholu, kdy se usmívala, jako by byla nesmrtelná.*

*Policie toho mnoho neví. Prozatím. Ale brzy toho získají víc, s čím budou moct pracovat.*

*Co je to, kde se to skrývá, to, co činí člověka vrahem? Je to vrozené, ukryté v nějakém genu, zděděná možnost, kterou někteří mají, a jiní ne? Nebo to vyvolává nutnost, vyvíjí se to při setkání se světem, je to strategie přežití, choroba zachraňující život, racionální šílenství? Protože přesně jako nemoc představuje pro tělo horečnatou palbu, je šílenství nutným únikem do míst, kde se lze znovu zabarikádovat.*

*Osobně se domnívám, že schopnost vraždit je základní schopností každého zdravého člověka. Naše existence je per-*

*manentní boj a ten, kdo nedokáže zabít svého bližního, nemá právo existovat. Vražda je navzdory všemu jen urychlení nevyhnutelného. Smrt nečiní výjimky a to je dobře, neboť život je bolest a utrpení. Z tohoto pohledu je každá vražda milosrdným činem. Jen to tak nepůsobí, jestliže slunce člověku zahřívá kůži, jestliže mu voda cáká na rty a člověk cítí v každém úderu srdce pitomou chuť žít a je připraven zaplatit za ždibíček času vším, co budoval celý život: důstojností, pozicí, principy. Pak je nutné sáhnout do hloubi, minout matoucí, oslepující světlo. Proniknout do chladné, vysvětlující tmy. A ucítit tvrdé jádro. Pravdu. Protože tu jsem já musel najít. Tu jsem našel. To, co z člověka udělá vraha.*

*A co můj vlastní život, myslím si i já, že představuje nepřerušované moře času?*

*Vůbec ne. Zanedlouho budu také já ležet na skládce smrti, společně s dalšími představiteli rolí v tomhle malém dramatu. Avšak bez ohledu na to, v jakém stadiu hniloby se bude moje tělo nacházet, bude se usmívat – i kdyby zbývala už jen kostra. Protože pro tohle já teď žiju, je to jediné oprávnění mé existence, moje možnost se očistit, zbavit se veškeré hanby.*

*Tohle je ovšem pouze začátek. Teď zhasnu lampičku a vyjdu na denní světlo. Na zbytek denního světla.*

## Kapitola 3

## Hongkong

Děšť neustával. Vůbec neustával. Prostě se nevzdával. Panovalo vlhké a vlhové počasí, týden za týdnem. Země byla nasáklá vodou, docházelo k sesuvům půdy na mezinárodních silnicích, tažní ptáci nikam netáhli a přicházela hlášení o výskytu hmyzu, který se tak daleko na severu nikdy předtím neobjevoval. Kalendář sděloval, že je zima, avšak travnaté plochy v Oslu nejenže nepokrýval sníh, nebyly dokonce ani hnědé. Zelenaly se lákavě jako umělá tráva na stadionu na Sognu, kde se odevzdaní kondiční běžci uchýlili k běhání v kombinézách ve stylu Bjørna Dæhlieho, zatímco marně čekali, až se budou moct vydat na běžkách stopou okolo jezera Sogsvann. Na silvestra padla tak hustá mlha, že zvuk rachejtlí se nesl z centra města až na vzdálené předměstí Asker, zahlédnout se z nich však nedalo ani ň s výjimkou těch, které člověk vystřeloval z trávníku na vlastní zahradě. Přesto Norové propálili toho večera v ohňostrojích šest set norských korun na jednu domácnost – podle spotřebitelského průzkumu, jenž také ukázal, že počet Norů, kteří si splnili sen o bílých Vánocích na thajských bělostných plážích, se během pouhých tří let zdvojnásobil. Avšak i v jihovýchodní Asii to vypadalo, jako by se počasí zbláznilo – nad Čínským mořem se nyní vr-



šily hrozivé spirály, které bývaly na meteorologických mapách k vidění pouze v sezoně hurikánů. Hongkong, kde patří únor zpravidla k nejsušším měsícům v roce, bičoval tohoto rána déšť a špatná viditelnost způsobila, že letoun na lince číslo 731 společnosti Cathay Pacific Airways z Londýna musel ještě jednou zakroužit nad letištěm Chek Lap Kok, než mohl přistát.

„Budte ráda, že nebudeme přistávat na starém letišti,“ snažil se pasažér čínského vzezření uklidnit Kaju Solnessovou, jež svírala područky sedadla tak, až jí zbělely klouby. „To se nacházelo uprostřed města, narazili bychom přímo do jednoho z mrakodrapů.“

To byla první slova, která muž pronesl od chvíle, kdy před dvanácti hodinami vzlétli. Kaja se lačně chopila šance zaměřit se na něco jiného než na skutečnost, že se nachází ve vzduchu, a to ve vzduchu momentálně značně turbulentním, a odvětila:

„Děkuji, pane, to mě uklidnilo. Jste Angličan?“

Muž sebou trhl, jako by mu Kaja dala pohlavek, a ona pochopila, že se ho příšerně dotkla tím, že si myslí, že by mohl patřit k někdejšími kolonistům: „Ehm... možná Číňan?“

Tázaný rozhodně zavrtěl hlavou. „Hongkongský Číňan. A vy, slečno?“

Kaja Solnessová na okamžik zauvažovala, jestli má odpovědět „hokksundská Norka“, ale nakonec se omezila jen na Norku, o čemž hongkongský Číňan chvíli dumal, než to nakonec s triumfálním „Aha!“ opravil na „Skandinávka!“ a zeptal se jí na účel její cesty do Hongkongu.

„Mám najít jednoho muže,“ vysvětlila a zírала do šedomodrých mraků v naději, že se brzy musí zjevit pevná půda.

„Aha!“ zopakoval hongkongský Číňan. „Jste velice hezká, slečno. A rozhodně si nemyslete, že si Číňané berou vždycky jen jiné Číňany.“

Unaveně se usmála. „Myslíte tím hongkongské Číňany?“

„Zvláště ty hongkongské,“ přikývl muž horlivě a pozvedl ruku, na které neměl žádný prstýnek. „Dělám do mikročipů, moje rodina má továrny v Číně a severní Koreji. Co máte na programu dnes večer?“

„Budu doufám spát,“ zívla Kaja.

„Co zítra večer?“

„To doufám, že už budu mít toho muže a budu s ním na cestě domů.“

Hongkongský Číňan sraštil čelo: „Máte tolik napěch, slečno?“

Kaja s díky odmítla Číňanovu nabídku na svezení a nastoupila do dvoupatrového autobusu mířícího do města. O hodinu později stála sama na chodbě hotelu Empire Kowloon a zhluboka dýchala. Zastrčila do dveří přiděleného hotelového pokoje plastovou kartu a teď jí zbývalo jen otevřít. Donutila ruku, aby stiskla kliku. Pak rozrazila dveře a zírala do místnosti.

Nikdo tam nebyl.

Samozřejmě že tu nikdo není.

Vešla dovnitř, postavila kufr na kolečkách vedle postele, přistoupila k oknu a vyhlédla ven. Nejprve se podívala na hemžení lidí na ulici o sedmnáct pater níže, potom na mrakodrapy, které se ani v nejmenším nepodobaly svým křehkým nebo alespoň pompézním sourozencům na Manhattanu, v Kuala Lumpur nebo v Tokiu. Zdejší výškové budovy vypadaly jako termiště, byly hrozivé a impozantní zároveň, jako groteskní svědkové toho, co si lidský druh dokáže vymyslet, jestliže potřebuje na prostor jen mírně přesahující sto čtverečních kilometrů dostat sedm milionů lidí. Kaja cítila, jak se jí tělem šíří únava, skopla boty a padla na postel. Ačkoli pokoj byl dvoulůžkový a hotel čtyřhvězdičkový,

zabírala sto dvacet centimetrů široká postel prakticky celou místnost. Kaja myslela na to, že mezi těmi termitišti má najít jednu konkrétní osobu, jednoho muže, který podle všeho nemá právě zájem být nalezen.

Chvíli zvažovala možnosti: zavřít oči, nebo se pustit do hledání. Potom se vzchopila a znovu vstala. Svlékla se a došla do sprchy. Později před zrcadlem bez samolibosti konstatovala, že hongkongský Číňan měl pravdu: je krásná. Nebyl to pouze její názor, blížilo se to faktu natolik, jak jen u krásy lze. Obličej s vysokými lícními kostmi, výrazné, avšak pěkně tvarované havraní obočí nad téměř dětsky velkýma očima se zelenými duhovkami, které intenzivně zářily tak, jak je typické pro dospělé mladé ženy. Medově hnědé vlasy, široká ústa a plné rty, které jako by líbaly samy sebe. Dlouhý štíhlý krk, stejně štíhlé tělo s drobnými prsy, jež byly pouhými vyvýšeninkami, zvlněními na mořské hladině dokonalé, byť poněkud zimně bledé kůže. Měkké oblíny boků. Dlouhé nohy, díky nimž ji během studia na střední škole v Hokksundu vyhledaly dvě osloské modelingové agentury, jejichž zástupci jen vrtěli hlavou nad jejím odmítnutím. Nejvíc ji těšilo, co jí jeden z nich řekl na rozloučenou: „Dobrá, ale nezapomeňte, drahoušku, že nejste žádná *dokonalá* kráska, zuby máte malé a ostré. Neměla byste se tolik usmívat.“

Usmívala se pak raději než dříve.

Oblékla si kalhoty barvy khaki, slabou větrovku a beztlížně a neslyšně sjela výtahem do recepcce.

„Chungking Mansion?“ zeptala se jí recepční, jen tak tak přitom dokázala nepovytnout obočí a ukázala: „Po Kimberley Road na Nathan Road a doleva.“

Všechna ubytovací zařízení a hotely ve členských zemích Interpolu mají povinnost registrovat zahraniční hosty, avšak když Kaja zavolala tajemníkovi na norské ambasádě, aby zjistila, kde se muž, jehož hledá,

zdržoval naposledy, vysvětlil jí tajemník, že Chungking Mansion není ani hotel, ani *mansion* ve významu panské sídlo. Je to soubor obchodů, pouličních bister, restaurací a pravděpodobně více než stovky certifikovaných i necertifikovaných ubytoven se dvěma až dvaceti pokoji – a to vše je rozděleno do čtyř velikých obytných výškových domů. Pronajímané místnosti se tam pohybují od jednoduchých, čistých a příjemných až po krysí díry a jednohvězdičkové věžeňské cely. A co je nejdůležitější: člověk bez přílišných nároků na život může v Chungking Mansion spát, stravovat se, bydlet, pracovat a rozmnožovat se, aniž by kdy toto mravenišť opustil.

Na Nathan Road, rušné ulici plné obchodů se značkovým zbožím, s hladkými fasádami a velkými výkladními skříněmi, našla Kaja vstup do Chungking Mansion. Vešla dovnitř.

Vstoupila mezi výpary z kuchyní rychlého občerstvení, údery ševcovských kladívek, svolávání k muslimské modlitbě z rádia a unavené pohledy z obchodů s použitým oblečením. Usmála se na poněkud zmateného batůžkáře s *Lonely Planet* v ruce a s bílými, očividně zmrzlými nohama čouhajícími z nadměru optimistických maskáčových šortek.

Uniformovaný strážný pohlédl na papírek, který mu Kaja podala, pronesl „*Lift C*“ a ukázal jí dál do chodby.

Fronta před výtahem byl tak dlouhá, že se dovnitř dostala teprve napotřetí. Mačkala se ve vrzající a klepající se železné bedně tak, až jí to připomnělo cikánskou tradici pohřbívát mrtvé vestoje.

Ubytovna měla muslimského majitele s turbanem na hlavě, který jí okamžitě a s velkým nadšením ukázal stísněnou místnůstku, v níž se překvapivě našlo místo pro televizor na stěně nad nohama postele a chroptící klimatizaci nad hlavami. Majitelovo nadšení opadlo,

jakmile jeho snahu pronajmout jí pokoj zmařila tím, že mu ukázala fotografii muže a jeho jméno v podobě, v jaké by bylo zapsáno v jeho cestovním pase, a zeptala se, kde ten muž teď je.

Když spatřila majitelovu reakci, rychle mu vysvětlila, že je mužova manželka. Tajemník na velvyslanectví jí objasnil, že mávat v Chungking Mansion identifikačním průkazem z oficiálních kruhů by bylo „kontraproduktivní“. A poté, co Kaja pro jistotu dodala, že má s mužem na fotografii pět dětí, se postoj majitele ubytovny radikálně proměnil. Mladá pohanka ze Západu, která už přivedla na svět tolik dětí, si žádala jeho respekt. Ztěžka vzdychl, zavrtěl hlavou a lítostivě lámanou angličtinou pronesl: „Smůla, smůla, paní. Sebrat mu pas.“

„Kdo?“

„Kdo? Triáda, paní. Vždycky Triáda.“

„Triáda?“ vykřikla Kaja.

Samozřejmě tu organizaci znala, ale vlastně si nejspíš představovala, že čínská mafie patří především do komiksů a karatistických filmů.

„Posadte se, paní.“ Rychle jí přisunul židli, na kterou Kaja dosedla. „Hledali ho, byl pryč, sebrali pas.“

„Pas? Proč?“

Muž zaváhal.

„Prosím, musím to vědět.“

„Obávám, že váš muž sázet na koníčky.“

„Na koníčky?“

„Happy Valley. Dostihová dráha. Odporné.“

„Má dluhy? U Triády?“

Muž přikývl a několikrát zavrtěl hlavou, aby tuto skutečnost jednak potvrdil a jednak nad ní vyjádřil lítost.

„A oni mu sebrali pas?“

„Pokud chytí odjet z Hongkongu, muset pas vykoupit tím, že zaplatit svoje dluhy.“

„Na norském konzulátu si přece může opatřit nový pas.“

Turban se zakýval ze strany na stranu. „To ano. I tady v Chungking Mansion vám vyrobí za osmdesát amerických dolarů falešný pas. Jenže problém nebýt pas. Problém být, že Hongkong ostrov, paní. Jak vy sem dostat?“

„Letadlem.“

„A jak vy chcete dostat pryč?“

„Letadlem.“

„Jedno letiště. Letenky. Jména v počítači, všechna. Moc kontrolních stanovišť. Moc lidí na letišti, Triáda jim platit něco málo za to, že identifikovat obličej. Rozumět?“

Kaja pomalu přikývla. „Je těžké odsud uprchnout.“

Majitel s úsměvem zavrtěl hlavou. „Ne, paní. *Nemožné* odsud uprchnout. Ale zato se dát v Hongkongu schovat. Sedm milionů. Snadno zmizet.“

Kaja pocítila spánkový deficit a zavřela oči. Majitel jí musel špatně rozumět, protože jí v gestu útěchy položil ruku na rameno a zamumlal: „Tak, tak.“

Zaváhal, pak se k ní naklonil a pošeptal jí: „Myslím, že on být ještě pořád tady, paní.“

„Ano, to jsem pochopila.“

„Ne, mínit tím, že já ho vidět tady v Chungking Mansion.“

Kaja zvedla hlavu.

„Dvakrát. U Li Jüan. Jedl. Levná rýže. Nikomu neříkat, co já vám říct. Váš manžel dobrý člověk. Ale problémy.“ Obrátil oči v sloup, až mu téměř zmizely pod turbanem. „Velké problémy.“

Li Jüanův podnik tvořil pult, čtyři plastové stolky a jeden Čňan, který se na ni povzbudivě usmál, když se po šesti hodinách, dvou porcích pečené rýže, třech kávách

a dvou litrech vody s trhnutím probudila, zvedla hlavu z mastné desky stolu a pohlédla na něj.

„*Tired?*“ zasmál se a předvedl neúplnou řadu předních zubů.

Kaja zívla, objednala si čtvrtý šálek kávy a dál čekala. Vstoupili dva Číňani a posadili se k pultu. Nemluvili spolu ani si nic neobjednali. Nevěnovali jí jediný pohled, za což jim byla vděčná. Její tělo bylo po dlouhém sezení během posledních čtyřiaadvaceti hodin ztuhlé tak, že jí bolest vystřelovala do všech stran bez ohledu na to, v jaké pozici se usadila. Zahýbala hlavou ze strany na stranu, aby se pokusila alespoň trochu rozproudit krev. Pak hlavu zaklonila. V týle jí zapraskalo. Zírala na modrobílé zářivky na stropě a potom hlavu opět sklonila. Zahlédla uštváný bledý obličej muže, který zastavil před staženou žaluzií na chodbě a očima skenoval Li Jüanův mrňavý podnik. Jeho pohled utkvěl na dvou Číňanech u pultu. Potom se dotyčný spěšně vydal dál.

Kaja se zvedla, ale jednu nohu měla přesezenou a ta se jí podlomila. Popadla kabelku a co nejrychleji se belhala za mužem.

„*Welcome back,*“ zaslechla za sebou Li Jüanovo volání.

Muž vypadal tak vyzáble. Na fotografiích byl širokoplecí a vysokánský a v té televizní talkshow působila židle, na níž seděl, jako by byla vyrobena pro pygmeje. Nebylo však pochyb, že to je on: nakrátko ostříhaná nerovná lebka, výrazný nos, oči protkané sítí žilek a alkoholem vymyté světle modré duhovky. Rozhodná brada s překvapivě jemnými, téměř krásnými ústy.

Vypotácěla se na Nathan Road. V záři neonových světel zahlédla záda kožené bundy tyčící se nad davem. Nezdálo se, že by muž krácel rychle, přesto musela Kaja popobíhat, aby mu stačila. Odbočil z rušné nákupní ulice a Kaja zvětšila odstup, když došli do užších

ulíček, kde nebylo tolik lidí. Zaregistrovala ceduli s názvem Melden Row. Bylo lákavé k muži dojít a představit se, mít to za sebou. Kaja se však rozhodla, že se bude držet plánu: chce zjistit, kde muž bydlí. Přestalo pršet, část mraků se rychle rozptýlila, nebe bylo vysoké a sametově černé a zářily na něm třpytící se hvězdy o velikosti hrotu jehly.

Po dvaceti minutách chůze se muž náhle zastavil na jednom rohu. Kaja se už bála, že si jí všiml. Muž se však neotočil, jen cosi vytáhl z kapsy bundy. Kaja užasla. Kojenecká lahev?

Muž zabočil za roh.

Kaja ho následovala a došla na velké otevřené prostranství zaplněné lidmi, většinou mladými. Na konci prostranství, nad širokými skleněnými dveřmi, zářila cedule s anglickým a čínským nápisem. Kaja identifikovala názvy několika nových filmů, které nikdy nestihne zhlédnout. Její pohled vyhledal mužovu koženou bundu a Kaja stačila zahlédnout, že odložil kojeneckou lahev na nízký podstavec bronzové sochy představující šibenici s prázdnou oprátkou. Potom prošel kolem dvou obsazených laviček a usadil se na třetí, kde popadl noviny. Po přibližně dvaceti vteřinách opět vstal, vrátil se k soše, sebral v rychlosti kojeneckou lahev, zastrčil ji zpátky do kapsy a vydal se pryč stejnou cestou, kterou přišel.

Když ho spatřila vcházet do Chungking Mansion, právě opět začínalo pršet. Kaja si pomalu připravovala řeč. U výtahů už nebyla fronta, přesto muž vyrazil po schodech, odbočil doprava a zmizel za létacími dveřmi. Kaja si pospíšila za ním a náhle se ocitla na zchátralé liduprázdné podestě, kde to pronikavě páchlo kočičí močí a mokřým betonem. Zadržela dech, slyšela však pouze kapání. Ve chvíli, kdy se rozhodla, že bude pokračovat po schodech, zaslechla o něco níž bouchnutí.



Seběhla tam a našla to jediné, co mohlo takový hluk vydat: zprohýbané kovové dveře. Položila ruku na kliku, ucítila, jak ji zachvacuje třas, zavřela oči a v duchu zaklela. Vzápětí dveře s trhnutím otevřela a vykročila do tmy. Tedy spíše ven.

Něco jí přeběhlo přes nohy, Kaja však nevykřikla ani se nepohnula.

Nejdřív si myslela, že se dostala do výtahové šachty. Když však vzhlédla, uviděla očouzené zdi pokryté změťí vodovodního potrubí, kabelů, zkroucených kovových pahýlů a spadlého rezivého lešení. Nebyl to dvůr, jen několik čtverečních metrů prostoru mezi výškovými domy. Jediné světlo sem dopadalo malým čtyřúhelníkem s hvězdami vysoko nahoře.

Navzdory bezmračnému nebi bičoval tady dole déšť asfalt i její obličej a Kaja najednou pochopila, že to je kondenzovaná voda z malých zrezivělých klimatizací vyčnívajících z fasády. Ucouvla, opřela se zády o železné dveře.

Čekala.

Nakonec se ze tmy ozvalo: „*What do you want?*“

Ještě nikdy neslyšela jeho hlas. Vlastně ho slyšela v té televizní talkshow, kde se mluvilo o sériových vražích, ale ve skutečnosti to bylo něco úplně jiného. Zněl v něm unavený chrapot, kvůli čemuž se zdálo, že mu nemůže být, jak věděla, sotva čtyřicet, že musí být starší. Současně se v něm však ozýval spolehlivý sebejistý klid, jenž příliš neseděl k uštvané tváři, kterou Kaja zahlédla před Li Jüanovým podnikem. Hluboký, vřelý hlas.

„Jsem Norka,“ odpověděla.

Žádná odpověď. Kaja polkla. Věděla, že první slova budou nejdůležitější.

„Jmenuju se Kaja Solnessová. Dostala jsem za úkol vás najít. Ten úkol mi dal Gunnar Hagen.“

Žádná odezva na jméno jeho šéfa z oddělení vražd. Odešel snad?

„Pracuju pro Hagena jako kriminalistka,“ vysvětlila do tmy.

„Gratuluju.“

„Není k čemu. Ne pokud jste v posledních měsících četl norské noviny.“ Že se nekousla do jazyka. Snaží se snad být vtipná? To musí být tím spánkovým deficitem. Nebo nervozitou.

„Myslel jsem tím, že vám gratuluju k dobře provedenému úkolu,“ pronesl hlas. „Jsem nalezen. A vy můžete zase odjet.“

„Počkejte!“ zavolala. „Vy si nechcete poslechnout, co mám na srdci?“

„Raději ne.“

Slova, která si sepsala a nacvičila, z ní však vylétla: „Byly zavražděny dvě ženy. Nálezy soudního patologa poukazují na to, že jde o stejného pachatele. Kromě toho nemáme jedinou stopu. Ačkoli tisk obdržel minimum podrobností, dávno vyděsil lidi tím, že v Norsku řádí nový sériový vrah. Někteří novináři napsali, že se možná inspiroval Sněhulákem. Objednali jsme si expertizu od Interpolu, ale nikam to nevedlo. Tlak médií a státních orgánů...“

„Odpověď zní ne,“ odušil hlas.

Ozvalo se bouchnutí dveří.

„Haló? Haló? Jste tady?“

Došátrala k těm dveřím tmou. Otevřela je, než se jí stačil zmocnit strach, a zjistila, že stojí na jiné potměšlé podestě. Zahlédla o kus výš světlo a současně vzala jedním skokem tři schody. Světlo sem dopadalo sklem létacích dveří, strčila do nich. Dostala se do jednoduché holé chodby, kde se nikdo ani nenamáhal opravit oprýskanou omítku. Ze zdí tu vystupovala vlhkost jako páchnoucí dech. O vlhkou zeď se opírali dva muži, jimž

se v koutcích úst houpaly cigarety. Ke Kaje se donesl sladký závan. Muži na ni hleděli netečně. Dostatečně netečně, jak doufala. Menší z nich byl černý, zřejmě Afričan, usoudila. Vyšší byl běloch a měl na čele jizvu ve tvaru pyramidy, která vypadala jako výstražný trojúhelník. Kaja se v časopise *Policie* dočetla, že v Hongkongu se na ulicích pohybuje téměř třicet tisíc policistů a že je město považováno za nejbezpečnější světovou aglomeraci. Jenže tak tomu bylo na ulici.

„*Looking for hashish, lady?*“

Kaja zavrtěla hlavou, pokusila se o sebejistý úsměv, snažila se chovat se tak, jak radila mladým dívkám v době, kdy objížděla školy – tvářit se, jako že ví, kam jde, ne jako by se zatoulala od stáda. Ne jako kořist.

Muži její úsměv opětovali. Jediný další dveřní otvor na chodbě byl zazděný. Muži vytáhli ruce z kapes kalhot a cigarety z koutků úst.

„*Looking for fun, then?*“

„*Wrong door, that's all,*“ odpověděla a obrátila se k odchodu. Zápěstí jí sevřela ruka. Kaja ucítila strach v ústech jako staniol. Tohle znala jen z teorie. Zkoušela to na zíněnce v osvětlené tělocvičně s instruktorem a kolegou okolo.

„*Right door, lady. Right door. Fun is this way.*“ Dech, který jí vanul do tváře, páchl rybinou, cibulí a marihuánou. V tělocvičně měla pouze jediného protivníka.

„*No thanks,*“ odpověděla a snažila se, aby se jí hlas nechvěl.

Z boku k ní přistoupil černoš, chytil ji za druhé zápěstí a pronesl hlasem, který přecházel střídavě do fistule: „*We will show you.*“

„*Only there's not much to see, is there?*“

Všichni tři se otočili k létacím dveřím.

Kaja věděla, že v cestovním pase má muž uvedeno sto devadesát pět centimetrů, avšak jak tam tak stál

v dveřním otvoru konstruovaném podle hongkongských měr, vypadal, že měří nejméně dva metry deset. A že je nejméně dvakrát tak široký než před hodinou. Ruce měl svěšené a držel je mírně od těla, nehýbal se však, nezářal, nedrmolil, jen klidně hleděl na bělocha a přitom zopakoval:

„*Is there, zau je?*“

Kaja ucítila, jak se bělochovy prsty napnuly a opatrně sklouzly po jejím zápěstí, všimla si, že černocho přeshlápl.

„*Ng goi,*“ pronesl muž ve dveřích.

Kaja zaznamenala, jak ji ruce mužů váhavě pustily.

„Pojďte,“ vyzval ji vysoký muž a vzal ji zlehka pod paží.

Když procházeli dveřmi, vhrklo jí teplo do tváří. Teplo jako důsledek napětí a studu. Studu z toho, jak se jí ulevilo, jak liknavě její mozek fungoval v dané situaci, jak ochotně toho muže nechala, aby to se dvěma nevinnými prodejci hašiše, kteří ji chtěli jenom postrašit, vyřídil sám.

Dovedl ji o dvě patra výš, prošli létacími dveřmi, za nimi ji postavil k výtahu, stiskl tlačítko se šipkou mířící dolů, stoupl si vedle ní a upřel pohled na zářící číslici jedenáct nad dveřmi výtahu. „*Gastarbeitri,*“ vysvětlil. „Jsou osamělí a prostě se nudí.“

„Já vím,“ pronesla vzdorně.

„Zmáčkněte G jako *ground floor*, vezměte to doprava a vyjdete přímo na Nathan Road.“

„Vyslechněte mě, prosím. Jste jediný člověk na oddělení vražd, který se specializuje na sériové vrahy. To vy jste chytil Sněhuláka.“

„Souhlasí,“ přikývl muž. Kaja viděla, jak se mu v pohledu cosi hnulo; muž si přešel prstem po lícni kosti pod pravým okem. „A potom jsem dal výpověď.“

„Výpověď? Chcete snad říct, že jste si vzal neplacené volno.“

„Dal jsem výpověď. Prostě jsem skončil.“

Teprve nyní si povšimla, že mu pravá čelist nepříro-  
zeně vyčnívá.

„Gunnar Hagen tvrdí, že když jste před šesti měsíci  
opustil Oslo, udělil vám neomezené neplacené volno.“

Muž se usmál a Kaja spatřila, jak se mu obličej zcela  
proměnil: „To jenom proto, že Hagenovi nejde do pali-  
ce...“ Muž se zarazil, úsměv mu zmizel z tváře. Obrátil  
pohled opět k číslici na displeji výtahu, kde nyní svítila  
pětka.

„Prostě už pro policii nepracuju.“

„Potřebujeme vás...“ Kaja se nadechla. Věděla, že  
se pohybuje na tenkém ledě, ale že musí jednat, než jí  
muž opět zmizí. „A vy potřebujete nás.“

Jeho pohled se přesunul k ní. „Co vás k téhle myšlen-  
ce proboha vede?“

„Dlužíte Triádě peníze. Kupujete si na ulici drogy  
do kojenecké lahve. Bydlíte...,“ ušklíbala se, „... tady.  
A nemáte pas.“

„Je mi tu dobře, tak k čemu pas?“

Ozvalo se cinknutí, dveře výtahu se skřípavě otevře-  
ly a zevnitř zavanul teplý vzduch nasycený pachem lid-  
ských těl.

„Já nepojedu!“ ozvala se Kaja hlasitěji, než měla  
v úmyslu, a všimla si tváří, které na ni pohlédly se směsí  
netrpělivosti a očividné zvědavosti.

„Ale ano, pojedete,“ prohlásil muž, položil jí dlaň  
na bedra a opatrně, avšak rozhodně ji vstrčil dovnitř.  
Okamžitě ji obklopile chumel cestujících, který jí uza-  
věřel cestu a znemožnil jí pohnout se nebo se obrátit.  
Ještě stihla otočit hlavu a uviděla, jak se dveře zavírají.

„Harry!“ vykřikla.

Avšak muž byl ten tam.

## Kapitola 4

## Sex Pistols

Starý majitel ubytovny si zamyšleně přiložil ukazovák k čelu přímo pod turbanem a dlouze ji pohledem hodnotil. Potom vzal telefon a vytočil číslo. Pronesl arabsky několik slov a nato zavěsil. „Čekat,“ sdělil jí. „Možná, možná ne.“

Kaja se usmála a přikývla.

Seděli každý na jedné straně úzkého stolu, který fungoval jako recepční pult, a hleděli na sebe.

Pak telefon zazvonil. Majitel ho zvedl, chvíli beze slova naslouchal, načež opět zavěsil.

„Sto padesát tisíc dolarů,“ informoval Kaju.

„Sto padesát tisíc?“ zopakovala nedůvěřivě.

„Hongkongských dolarů, paní.“

Kaja to z hlavy přepočítala. To by mělo být okolo sto třiceti tisíc norských korun. Přibližně dvojnásobek rozpočtu, jaký jí byl přidělen.

Než ho našla, bylo už po půlnoci. Téměř čtyřicet hodin nespala. Prozkoumávala tři hodiny blok H. Nakreslila si jeho plánek a přitom se pohybovala mezi ubytovnami, kavárnami, snack-bary, masážními kluby a modlitebnami, až došla k nejlevnějším ubytovnám, pokojům a noclehárnám, kde pobývala importovaná pracovní

síla z Afriky a Pákistánu a kde nebyly ani oddělené pokoje, jen kóje bez dveří, bez televize, bez klimatizace a bez soukromí. Černý noční vrátný, jenž vpustil Kaju dovnitř, dlouze hleděl na fotografii a ještě déle na stodolarovou bankovku, kterou mu podávala, potom peníze přijal a ukázal na jednu kóji.

Harry Hole, pomyslela si. *Got you.*

Ležel na zádech na matraci a takřka neslyšně dýchal. Na čele měl hlubokou vrásku a vystupující lícni kost pod pravým okem byla teď, když spal, ještě zřetelnější. Z ostatních kójí slyšela kašlající a chrápající muže. Ze stropu kapala voda a hlasitě bubnovala o betonovou podlahu. Vstupem dopadal do kóje studený modrý proužek světla ze zářivek v recepci. Zahlédla šatní skříň u okna, židli a plastovou lahev s vodou vedle matrace na zemi, to bylo vše. Páchlo to tu sladkokysele a trochu jako spálenou gumou. Z ohořelého nedopalku ležícího v popelníku na zemi vedle kojenecké lahve stoupal kouř. Kaja se posadila na židli a zjistila, že muž drží cosi v ruce. Mastnou žlutohnědou hroudu. Kaja už během toho roku, kdy pracovala u pořádkové hlídky, viděla dost hašišových hrudek na to, aby věděla, že to hašiš není.

Když se muž probudil, byly téměř dvě.

Kaja zaslechla jen nepatrnou změnu v rytmu dechu a najednou do tmy zazářilo jeho bělmo.

„Ráchel?“ zašeptal. Vzápětí znovu usnul.

Za půl hodiny prudce otevřel oči, sbalil se do klubíčka, bleskurychle se převálil a vytáhl cosi zpod matrace.

„To jsem já,“ šeptla Kaja. „Kaja Solnessová.“

Tělo před ní se zarazilo uprostřed pohybu. Pak se zhroutilo zpátky na matraci.

„Krucinál, co tu děláte?“ zasténal muž chraptivě.

„Přišla jsem si pro vás,“ odpověděla.

Muž se se zavřenýma očima tiše zasmál. „Přišla jste si pro mě? Zase?“

Vytáhla obálku, sklonila se k němu a přidržela mu ji před očima. Muž otevřel jedno oko.

„Letenka,“ ukázala mu. „Do Osla.“

Oko se opět zavřelo. „Díky, ale já zůstanu tady.“

„Jestliže vás dokážu najít já, je jen otázkou času, kdy vás najdou oni.“

Neodpověděl. Kaja čekala, přitom naslouchala jeho dechu a kapání vody. Potom muž znovu otevřel oči, podrbal se pod pravým uchem a vztyčil se na loktech.

„Máte cigáro?“

Kaja zavrtěla hlavou. Muž ze sebe shodil deku, vstal a došel k šatní skříni. Na to, že půl roku pobýval v subtropickém pásmu, byl překvapivě bledý a vypadal tak vyzáble, že mu žebra vyčnívala i na zádech. Stavba jeho těla naznačovala, že kdysi míval atletickou figuru, avšak nyní mu zbytky svalů vytvářely jen ostré stíny pod bílou kůží. Otevřel skříň. Kaju překvapilo, že má oblečení vyskládané do přesných komínků. Oblékl si tričko a džíny, stejné, jako měl na sobě den předtím, a poněkud namáhavě vylovil z kapsy pomačkanou krabičku cigaret.

Nazul si vietnamky a prošel kolem ní, přitom cvakl zapalovačem.

„Pojďte,“ vyzval ji tiše, když ji míjel, „je čas na jídlo.“

Bylo půl třetí v noci. V obchodech i stravovacích zařízeních Chungking Mansion byly stažené šedé žaluzie. S výjimkou Li Jüanova podniku.

„Jak jste se vlastně dostal do Hongkongu?“ chtěla vědět Kaja a pohlédla na Harryho, který do sebe z bílé polévkové misky neelegantně, avšak efektivně soukal lesklé skleněné nudle.

„Přiletěl jsem. Je vám zima?“

Kaja automaticky vytáhla ruce zpod stehén. „Jenže proč zrovna sem?“



„Měl jsem namířeno do Manily. Hongkong měl být jenom mezipřistání.“

„Filipíny? Co jste tam chtěl dělat?“

„Vrhnout se do sopky.“

„Do které?“

„No, jakou tamní sopku znáte jménem?“

„Žádnou. Jenom jsem četla, že jich tam mají spoustu. Není jich spousta na... ehm, Luzonu?“

„To nebylo špatné. Mají tam celkem osmnáct sopek a tři z nich na Luzonu. Chtěl jsem na Mayon. Dva a půl tisíce metrů. Stratovulkán.“

„Vulkán s příkrými svahy, který vznikl vrstvením vyliité lávy.“

Harry přestal jíst a pohlédl na ni. „Výbuchy v moderní době?“

„Spousta. Třicet?“

„Anály uvádějí čtyřicet šest od roku 1616. Naposledy v roce 2002. Tu sopku lze podezírat nejméně ze tří tisíc vražd.“

„Co se stalo?“

„Nahromadil se tlak.“

„Já myslím vám.“

„Já taky mluvím o sobě.“ Kaje připadalo, že zahlédla náznak úsměvu. „Nastal u mě relaps a začal jsem v letadle chlastat kořalku. Informovali mě, že musím v Hongkongu vystoupit.“

„Do Manily létá víc spojů.“

„Došlo mi, že s výjimkou vulkánů nemá Manila nic, co by neměl taky Hongkong.“

„Jako například?“

„Jako například vzdálenost od Norska.“

Kaja přikývla. Četla hlášení z případu Sněhulák.

„A co je nejdůležitější,“ ukázal tyčinkou, „mají tu Li Jüanovy skleněné nudle. Ochutnejte. To je dostatečný důvod pro podání žádosti o občanství.“

„Tohle a opium?“

Neměla v povaze být tak přímá, věděla však, že musí potlačit svůj přirozený ostych, že tohle je její jediná šance, jak splnit to, kvůli čemu sem přijela.

Pokrčil rameny a soustředil se opět na nudle.

„Kouříte opium pravidelně?“

„Nepravidelně.“

„A proč to děláte?“

Odpověděl s plnými ústy: „Abych nechlastal. Jsem alkoholik. To je mimochodem druhá výhoda Hongkongu oproti Manile. Nižší trestní sazby za drogy. A čistší vězení.“

„O tom alkoholu jsem věděla, ale jste i narkoman?“

„Definujte narkomana.“

„Musíte to mít?“

„Ne, ale chci.“

„Důvod?“

„Otupeň. Tohle zní jako přijímací pohovor na místo, o které nestojím, slečno Solnessová. Kouřila jste někdy opium?“

Kaja zavrtěla hlavou. Několikrát zkusila během batůžkářských výletů do Jižní Ameriky marihuanu, nijak zvlášť jí však nechutnala.

„Číňani ho ale kouří. Před dvěma sty lety sem dovezli Britové opium z Indie, aby vylepšili obchodní bilanci. Tím proměnili polovinu Číny ve fetišáky.“ Zvedl volnou ruku a luskl prsty. „A když čínské úřady opium zakázaly, vstoupili Britové do války za své právo zfetovat celou Čínu. Představte si, že by Kolumbie začala bombardovat New York, protože by Američani zabavili na hranicích trochu kokainu.“

„Kam tím míříte?“

„K tomu, že coby Evropan považuju za svoji povinnost vykourit trochu toho svinstva, které jsme do téhle země dotáhli.“

Kaja si uvědomila, že se směje. Vážně by se potřebovala vyspat.

„Sledovala jsem vás během nákupu,“ spustila. „Viděla jsem, jak to děláte. Když jste odložil tu kojeneckou lahev, byly v ní peníze. A potom zase opium, že?“

„Hm,“ zamumlal Harry s pusou plnou nudlí. „Pracovala jste na protidrogovém?“

Kaja zavrtěla hlavou. „Proč zrovna kojenecká lahev?“

Harry zvedl ruce nad hlavu a protáhl se. Polévková miska před ním byla prázdná. „Opium strašlivě smrdí. Jestliže máte hrudku jenom v kapse nebo ve fólii, dokáže vás pes cvičený na vyhledávání drog vyhmátnout i ve velkém davu lidí. Kojenecké lahve nejsou zálohované, takže neriskujete, že vám ji nějaký mladík nebo ožrala během obchodu náhodou sbalí, jak se stávalo.“

Kaja pomalu přikývla. Muž se začínal uvolňovat; stačí jen pokračovat. Všichni, kteří půl roku nemluvili rodným jazykem, se při setkání s krajanem rozpovídají. To je přirozené. Jen pokračovat.

„Vy máte rád koně?“

Muž okusoval párátka. „V podstatě ne. Jsou přílišně náladoví.“

„Ale rád na ně sázíte?“

„To jo, i když patologické hráčství nepatří k mým závislostem.“

Usmál se a ji opět napadlo, jak ho úsměv mění, jak mu dodává lidskost, přístupnost, chlapeckost. A pomyslela na výsek otevřeného nebe nad Melden Row.

„Hazard je v dlouhodobém výhledu špatná herní strategie. Ovšem pokud už nemáte co ztratit, je to strategie jediná. Vsadil jsem na jediný závod všechno, co jsem měl, plus část toho, co jsem neměl.“

„Vy jste vsadil všechno na jediného koně?“

„Na dva. Sázka na první dva bez určení pořadí. Vyberete si dva koně, kteří podle vás skončí na prvním

a druhém místě, bez ohledu na to, který z nich dostih vyhraje.“

„A k tomu jste si půjčil peníze od Triády?“

Poprvé spatřila v Harryho pohledu překvapení.

„Co přiměje seriózní čínský zločinecký kartel, aby půjčil peníze cizinci hulícímu opium, který nemá co ztratit?“

„No...,“ zaváhal Harry a vylovil cigaretu. „Jako cizinec získáváte na tři týdny po vstupu do země přístup do VIP lóže na závodišti Happy Valley.“ Zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř ke stropnímu větráku, který se otáčel tak pomalu, že se na něm mouchy vozily jako na kolotoči. „Pustí vás tam jen v určitém ohozu, proto jsem si nechal ušít oblek. První dva týdny stačily jako ochutnávka. Seznámil jsem se s Hermanem Kluitem, Jihoafričanem, který v devadesátých letech závrtně zbohatl na afrických minerálech. Ten mě naučil, jak se dá stylově prohrát hromada peněz. Ten koncept se mi prostě zalíbil. Večer před tím dostihem, který se běžel ve třetím týdnu, jsem večerel u Kluita a ten bavil své hosty tím, že jim předváděl svoji sbírku afrických mučičích nástrojů z Gomy. A Kluitův řidič mi přitom dal neprůstřelný tip. Favorit jednoho závodu je zraněný, ale drží se to v tajnosti, protože ho přesto postaví na start. Šlo o to, že to byl tak jasný favorit, že by to bylo *minus pool*, což znamená, že by se při sázkách na něj nedaly vyhrát žádné peníze. Naopak by se peníze daly vydělat sázkou na jistotu, tedy tím, že by člověk vsadil na jakéhokoli z ostatních koní. Například na první dva bez určení pořadí. Jenže to samozřejmě vyžadovalo nějaký kapitál, jestliže z toho měl být určitý zisk. Kluit mi půjčil na mé krásné oči. A ručně šitý oblek.“ Harry zkoumal žhnoucí konec cigarety a vypadal, že se při tom pomyšlení usmívá.

„No a?“ byla zvědavá Kaja.

„Favorit zvítězil o šest délek.“ Harry pokrčil rameny. „Když jsem Kluitovi vysvětlil, že nemám ani vindru, zatvářil se upřímně lítostivě a zdvořile mi vysvětlil, že jako obchodník bude nucen držet se svých obchodních zásad. Ujistil mě, že mezi ně rozhodně nepatří využití konžských mučících nástrojů, nýbrž že prostě prodá dluh se slevou Triádě. Což, jak přiznal, není o mnoho lepší. Ovšem v mém případě počká s prodejem šestatřicet hodin, abych se stihl dostat z Hongkongu pryč.“

„Jenže vy jste neodjel?“

„Občas mívám trochu dlouhé vedení.“

„A potom?“

Harry rozhodil rukama. „Tohleto. Chungking Mansion.“

„Co plány do budoucna?“

Harry pokrčil rameny a típl cigaretu. Kaja si vzpomněla na obal desky, který jí jednou ukázal Even, ten s fotografií Sida Viciouse ze Sex Pistols. A hudbu znějící v pozadí: „*No fu-ture, no fu-ture.*“

„Teď víte, co jste vědět potřebovala, slečno Solnessová.“

„Potřebovala?“ svraštila čelo. „To nechápu.“

„Že ne?“ Vstal. „Myslíte si, že tu tlachám o užívání opia a dlužích jenom proto, že jsem osamělý Nor, který potkal jiného Nora?“

Neodpověděla.

„Říkám to proto, abyste pochopila, že já nejsem člověk, kterého byste potřebovali. Abyste mohla odletět domů bez pocitu, že jste nezvládla svůj úkol. Abyste se nedostávala do problémů na podestách schodišť a já mohl v klidu spát a nemusel myslet na to, že ke mně dovedete moje věřitele.“

Pohlédla na něj. Měl v sobě cosi přísného, asketického, s čímž kontrastovalo veselí, které mu pohrávalo

v očích a sdělovalo, že není třeba brát to tak vážně. Nebo lépe řečeno, že on na všechno prostě totálně kašle.

„Počkejte.“ Kaja otevřela kabelku a vytáhla červenou knížečku, podala mu ji a čekala na reakci. Spatřila, jak se mu po tváři rozlil úžas, když knížečkou zalistoval.

„Krucinál, to vypadá jako můj původní pas.“

„To taky je.“

„Pochybuju o tom, že na tohle má oddělení vražd kolonku v rozpočtu.“

„Kurz pro přepočítání vašeho dluhu se snížil,“ zalhala.

„Dostala jsem slevu.“

„V to kvůli vám doufám, protože nemám v úmyslu odletět do Osla.“

Kaja se na něj dlouze zadívala. Děsila se toho. Protože teď už nebylo cesty zpět. Bude nucena vynést poslední kartu, tu, kterou si podle příkazu Gunnara Hageny měla nechat nakonec, pokud by se ukázalo, že s tím zatvrzelcem není pořízení.

„Ještě něco,“ obrnila se Kaja.

Harrymu vylétlo jedno obočí vzhůru, možná zaslechl cosi v tónu jejího hlasu.

„Jde o vašeho otce, Harry.“ Uvědomila si, jak automaticky použila jeho křestní jméno. Omluvila si to v duchu tím, že to bylo míněno upřímně, a ne jen kvůli efektu.

„Mého otce?“ Pronesl to tak, jako by ho překvapilo, že nějakého otce má.

„Ano. Kontaktovali jsme ho, chtěli jsme zjistit, jestli neví, kde se zdržujete. Ukázalo se, že je nemocný.“

Upřela pohled do desky stolu.

Naslouchala jeho dechu. Do hlasu se mu vrátil chrapot: „Vážně nemocný?“

„Ano. A je mi líto, že vám to musím říct právě já.“

Stále se ještě neodvážila pozvednout zrak. Styděla se. Čekala. Naslouchala brebentivým zvukům kanton-

štiny z televizoru za Li Jüanovým pultem. Polykala a čekala. Musí se brzy vyspat.

„Kdy letí letadlo?“

„V osm hodin. Vyzvednu vás tři hodiny předtím tady.“

„Dojedu tam sám, musím do té doby ještě vyřídit pár věcí.“

Natáhl k ní otevřenou ruku. Tázavě na něj pohlédla. „Na to potřebuju pas. A vy byste se měla najíst. Dostat do těla trochu masa.“

Zaváhala. Potom mu podala pas i letenku.

„Věřím vám.“

Bezvýrazně na ni pohlédl.

Vzápětí zmizel.

Hodiny nad východem C4 na Chek Lap Kok ukazovaly tři čtvrtě na osm. Kaja to už vzdala. Samozřejmě že nepřijde. Zvířatům i lidem velí přirozený reflex se ukrýt, jestliže mají nějaké zranění. A Harry Hole rozhodně zraněný je. Hlášení z případu Sněhulák detailně popisovala vraždy všech žen. Gunnar Hagen jí však navíc prozradil to, co v hlášeních nestálo. To, jak se Harryho expřítelkyně Ráchel a její syn Oleg dostali do spárů toho vraždícího šílence. To, že se Ráchel se synem odstěhovala z Norska ihned poté, co byl případ uzavřen. To, že pak Harry podal výpověď a odjel. Je jenom ještě víc raněný, než si myslela.

Kaja už odevzdala palubní lístek, zamířila k nástupnímu rukávu a začala pomaloučku uvažovat o tom, jak zformuluje zprávu o nezdařeném úkolu, když přes šikmý paprsky slunce dopadající do budovy terminálu spatřila, jak Harry přibíhá. Měl přes rameno jednoduchý batoh, tašku z duty-free obchodu a zuřivě potahoval z cigarety. Zastavil se u odbavovací přepážky. Místo aby podal čekajícímu personálu palubní lístek, odložil batoh a věnoval Kaje odevzdaný pohled.

Kaja se vrátila k přepážce.

„Problém?“ zeptala se.

„Sorry, nemůžu letět s vámi.“

„Proč ne?“

Ukázal na tašku z duty-free. „Právě jsem zjistil, že kvóta na osobu činí v Norsku jeden karton cigaret. Já mám dva. Takže pokud...“ Nehnul ani brvou.

Kaja obrátila oči v sloup a snažila se nedat najevo ulehčení. „Dejte to sem.“

„Vřelé díky.“ Otevřel tašku, která, jak si Kaja všimla, neobsahovala lahve, a podal jí otevřený karton camel-ek, v němž chyběla jedna krabička.

Kráčela do letadla před ním, aby neviděl, že se usmívá.

Dokázala se udržet vzhůru tak dlouho, dokud nevzlétli a dokud pod nimi Hongkong nezmizel, zaznamenala tak i Harryho pohled sledující vozík s občerstvením, který se trhavě přibližoval za cinkotu lahví. Vzápětí Harry zavřel oči a sotva slyšitelně letušce odpověděl: „*No, thank you.*“

Uvažovala o tom, jestli měl Gunnar Hagen pravdu, jestli muž vedle ní je opravdu člověk, kterého potřebují.

Pak odpadla, omdlela. Zdálo se jí, že stojí před zavřenými dveřmi a slyší z lesa osamělé chladné ptačí skřeky a že to zní tak divně, protože slunce svítí o sto šest. A že otevírá dveře.

Probudila se s hlavou na jeho rameni a zaschlým pramínkem slin v koutku úst. Kapitánův hlas právě ohlašoval, že budou přistávat v Londýně.



## Kapitola 5

## Park

Marit Olsenová chodila ráda do hor na běžky. Nenáviděla však běhání. Nenáviděla svůj lapavý dech po pouhých několika stovkách metrů, chvění půdy podobající se zemětřesení při každém dopadu nohy, lehce udivené pohledy chodců a představy, které se jí v mysli vynořovaly, jestliže na sebe pohlédla jejich očima: třesoucí se brady, faldy pleskající o sebe v běžecké soupravě a bezmocný vytřeštěný výraz typu „ryba na suchu“, který sama vídala u silně obézních lidí věnujících se běhu. To byl jeden z důvodů, proč si své tři pravidelné týdenní běžecké tréninky ve Frognerském parku stanovila na desátou hodinu večerní: v tu dobu tam nebývali téměř žádní lidé. A ti, co tam byli, z ní alespoň viděli co nejméně, když supěla černočernou tmou mezi nepoččetnými lampami na cestičkách protkávajících křížem krážem největší park ve městě. A z těch několika málo, kteří ji zahlédli, beztak ještě méně poznalo, že jde o poslankyni sociální demokracie za kraj Finnmark. Nepoznali by ji asi ani za světla. Jen málokdo totiž někdy Marit Olsenovou viděl. Jestliže se k něčemu vyjadřovala – zpravidla v souvislosti se svým krajem –, nepřitahovala takovou pozornost, jaké se těšili její fotogeničtější kolegové. Za druhé během svých dvou funkčních období

neřekla ani neudělala nic špatného. Tak si to alespoň sama zdůvodňovala. Vysvětlení redaktora deníku *Finnmark Dagblad*, že je politická „lehká váha“, bylo pouhou zlomyslnou slovní hříčkou a narážkou na její tělesnou konstituci. Redaktor nicméně nevyloučil, že by se Marit Olsenová mohla jednou stát členkou vlády za sociální demokracii, neboť splňovala nejdůležitější požadavky: neměla vzdělání, nebyla mužského pohlaví a nepocházela z Osla.

Ano, ovšem, mohl mít pravdu v tom, že její síla nespočívala v rozsáhlých komplikovaných – a povrchních – myšlenkových pochodech. Byla však osobou z lidu, člověkem, který věděl, jak se žije ženám a mužům na ulici, a mohla tedy mezi všemi těmi sebestřednými a samolibými lidmi v hlavním městě představovat jejich hlas. Protože Marit Olsenová dokázala mluvit pěkně od plic. To byla její skutečná kvalifikace, to, co ji vyneslo tam, kam se navzdory všemu dostala. Se svou verbální inteligencí a s humorem – který jižané s oblibou nazývali „severonorským“ a „šťavnatým“ – byla jistým vítězem těch několika málo debat, k nimž byla připuštěna. Bylo jenom otázkou času, kdy si jí lidé začnou všimnout. Jen se musí zbavit aspoň několika kilogramů. Průzkumy ukázaly, že obézní lidé požívají menší důvěry, neboť ostatní jejich obezitu přičítají nedostatku sebeovládání.

Doběhla k mírnému stoupání, zaťala zuby a zkrátila krok, vlastně popravdě řečeno téměř přešla do chůze. *Power walking*. Ano, tak se tomu říká. Silová chůze. Snižování hmotnosti – zvyšování volebních preferencí.

Zaslechla za sebou zapraskání šterku a uvědomila si, jak automaticky napřímila záda a jak jí pulz několikrát výrazně poskočil. Byl to stejný zvuk, který uslyšela při tréninku před třemi dny. A dva dny předtím rovněž. V obou případech za ní někdo běžel skoro deset minut

a teprve pak ten zvuk zmizel. Marit se tehdy otočila a zahlédla černé běžecké oblečení a černou kuklu, jako by za ní trénoval člen přepadového komanda. S výjimkou toho, že nikomu, a zvláště ne členovi přepadového komanda, by nemohlo připadat smysluplné běhat tak pomalu jako Marit Olsenová.

Samozřejmě si nemohla být jistá, že jde o stejnou osobu, avšak něco na zvuku těch kroků jí napovídalo, že tomu tak je. Z pozvolného stoupání směrem k Monolitu jí zbýval už jen kousíček, pak ji čekal mírný svah dolů, směrem k domovu, na Skøyen, k manželovi a konejšivě ošklivému překrmenému rotvajlerovi. Kroky se blížily. Najednou jí nebylo příjemné, že je deset hodin večer a park je temný a liduprázdný. Marit Olsenová se bála několika věcí, ale především se bála cizinců. Jistě, věděla, že jde o strach z neznámého a že to je v rozporu s partajním programem, avšak obavy z neznámého představují navzdory všemu rozumnou strategii přežití. Právě teď si přála, aby bývala hlasovala proti všem těm návrhům zákonů, které byly vstřícné vůči přistěhovalcům a které předložila její strana, a aby tehdy mluvila poněkud razantněji od svých proslulých plíc.

Její tělo se prostě pohybovalo příliš pomalu, stehenní svaly ji pálily, plíce žadonily o vzduch a Marit věděla, že už se brzy nedokáže pohnout. Mozek se snažil se strachem bojovat, snažil se jí vysvětlit, že není právě nejvhodnější obětí znásilnění.

Strach ji vynesl až na vršek stoupání, viděla odsud na druhou stranu návrší, dolů na Madserudskou třídu. Ze vrat jedné z vil tam couvalo auto. To by mohla stihnout, je to tam jen něco přes sto metrů. Marit Olsenová se rozběhla přes kluzký trávník, sbíhala ze svahu, sotva se držela na nohou. Už za sebou neslyšela kroky, všechno přehlušil její vlastní dech. Vůz vycouval na silnici, v převodovce to ošklivě zaskřípalo, jak řidič vyřadil

zpátečku. Marit Olsenová už seběhla ze svahu, k silnici, k záchranným kuželům světla automobilu jí zbývalo jen pár metrů. Nadměrná tělesná hmotnost zvýšila při běhu ze svahu její setrvačnost a ta ji nyní neúprosně nutila pokračovat dál směrem vpřed. Najednou už její nohy tělu nestačily. Marit přepadla na silnici, do světla. Její břicho, oblečené do propoceného polyesteru, plesklo o asfalt a Marit se napůl sklouzla a napůl převalila. Pak zůstala tiše ležet, v ústech cítila hořkou pachutí silničního prachu a dlaně ji pálily od šterku.

Někdo se nad ní sklonil. Vzal ji za rameno. Se zasténáním se převalila na bok a zvedla v obranném gestu ruce před sebe. Žádný člen přepadového komanda, jenom starší muž v klobouku. Dveře auta za ním byly otevřené.

„Všechno v pořádku, mladá paní?“ zeptal se.

„Co myslíte?“ odpověděla svým severonorským dialektem a cítila, jak se v ní dme vztek.

„Počkejte! Já už jsem vás někde viděl.“

„To máte teda fakt postřeh,“ odvětila, odmítla pohybem jeho pomocnou ruku a s heknutím se postavila.

„Neúčinkujete v tom zábavném pořadu?“

„Zrovna do tohohle je vám úplný hovno, dědku,“ odsekla, zírала do prázdné němé tmy parku a masírovala si břicho.

## Kapitola 6

## Návrat domů

Před přechodem pro chodce u příletového terminálu osloského letiště Gardermoen zastavilo Volvo Amazon, poslední, které v roce 1970 vyjelo z továrny této značky.

Před automobilem slavnostně přechodoval řetěz školkových dětí v šustících pláštěnkách. Některé z nich zvědavě pohlédly na staré zvláštní auto se závodnickými pruhy na kapotě a na dva muže za stěrači otírajícími dopolední děšť.

Muž na sedadle spolujezdce, šéf oddělení vražd Gunnar Hagen, věděl, že pohled na děti kráčející ruku v ruce by ho měl přimět k úsměvu a k pomýšlení na svornost, péči a společnost, kde o sebe lidé vzájemně dbají. Avšak jeho první asociací byla rojnice pátrající po osobě, o níž předpokládají, že ji najdou zavražděnou. Právě tohle s člověkem udělá funkce šéfa oddělení vražd. Nebo jak napsal jeden vtipálek na dveře kanceláře Harryho Holea: *I see dead people*.

„Co ksakru dělají školkové děti na letišti?“ zeptal se muž na sedadle řidiče. Jmenoval se Bjørn Holm a amazon byl jeho drahocným majetkem. Klid v duši mu navozoval už jen pach hlasitého, avšak nesmírně efektivního topení, propocených koženkových sedadel a za-

prášené přihrádky na klobouky. Zvláště pokud byl doprovázen zvukem správně vytúrovaného motoru, což znamenalo rychlost přibližně osmdesát kilometrů v hodině na rovince, a hudbou Hanka Williams linoucí se z kazetového přehrávače. Bjørn Holm z kriminalisticko-technického oddělení ve čtvrti Bryn byl milovníkem hudebního stylu hillbilly, pocházel z vesnice Skreia, nosil kovbojské boty z hadí kůže, měl obličej jako měsíček a lehce vypoulené oči, které mu dodávaly setrvalé udivený výraz. Právě kvůli jeho obličejí se více než jeden vyšetřovatel v Bjørnu Holmovi spletl. Pravda byla, že Bjørn Holm byl největší kriminalisticko-technický talent od skvostné Weberovy éry. Měl na sobě měkkou semišovou bundu s ozdobným řasením a háčkovanou rastafariánskou čepici, zpod níž vyčuhovaly nejmohutnější a nejzrzavější kotlety, jaké kdy Hagen na téhle straně Severního ledového oceánu viděl, neboť Holmovi zakrývaly téměř celé tváře.

Holm zajel s amazonem na parkoviště pro krátkodobé stání, kde vůz se škytnutím zastavil. Oba muži vystoupili. Hagen si vyhrnul límec kabátu, což samozřejmě dešti nebránilo v tom, aby mu bombardoval holé čelo a temeno. To bylo ostatně lemováno černými vlasy hustými a bohatými natolik, že někteří Gunnara Hageny podezírali, že má excelentní hřívu, ale poněkud excentrického holiče.

„Povězte mi, vážně je ta vaše bunda nepromokavá?“ zeptal se Hagen, zatímco dlouhými kroky mířili ke vchodu.

„Ne,“ odpověděl Holm.

Kaja Solnessová jim volala do auta a informovala je, že letadlo společnosti SAS z Londýna přistálo deset minut před pravidelným příletem. A že se jí Harry Hole ztratil.

Gunnar Hagen se rozhlédl, jakmile prošli létacími dveřmi, spatřil Kaju, jak sedí na svém kufru u pultu taxislužby, krátce jí pokývl a rychle s Holmem vyrazil ke dveřím příletové haly. Vklouzli dovnitř, když se dveře otevřely pasažérům vycházejícím ven. Strážný je chtěl zastavit, avšak pokývl, ano, téměř se uklonil, protože mu Hagen ukázal služební průkaz a vyštěkl: „Policie.“

Hagen odbočil doprava a prošel přímo kolem celníků a jejich psů, kolem lesklých kovových pultů, které mu připomněly pitevní stoly na soudní patologii, a vešel do kóje za nimi.

Tam se zastavil tak náhle, až do něj Holm zezadu narazil. Dobře známý hlas před ním přes zaťaté zuby procedil: „Zdravíčko, šéfe. Omlouvám se, ale zrovna teď vám asi nezasalutuju.“

Bjørn Holm nakoukl šéfovi oddělení vražd přes rameno.

Naskytl se mu pohled, který ho měl ještě dlouho pronásledovat.

Přes opěradlo židle byl ohnutý muž, který byl živou legendou nejen na policejním ředitelství v Oslu, nýbrž o kterém slyšel nějakou tu bláznivou historku, ať už v dobrém, nebo ve zlém, každý policista v Norsku. Muž, s nímž Holm sám úzce spolupracoval. Ovšem nikoli tak úzce jako celník, který za legendou stál a nořil jí mezi bledé pŕlky ruku v latexové rukavici.

„Je můj,“ informoval Hagen celníka a zamával služebním průkazem. „Nechte ho jít.“

Celník zíral na Hagen a zdálo se, že se nechce vzdát, avšak v té chvíli k němu přistoupil starší kolega se zlatými pruhy na ramenních výložkách a krátce mu se zavřenýma očima pokývl. Nato celník naposledy otočil rukou a stáhl ji k sobě. Oběť tiše zasténala.

„Oblékněte si kalhoty, Harry,“ vyzval Harryho Hagen a odvrátil se.

Harry si je natáhl a otočil se k celníkovi, který si právě svlékal latexovou rukavici. „Taky se vám to tak líbilo?“

Kaja Solnessová vstala z kufru, jakmile spatřila své tři kolegy vycházet dveřmi ven. Bjørn Holm šel pro auto, zatímco Gunnar Hagen se vydal pro něco k pití do stánku.

„Prohlízejí vás často?“ zeptala se Kaja.

„Pokaždé,“ odpověděl Harry.

„Mě snad celníci ještě nikdy nezastavili.“

„Já vím.“

„Jak to můžete vědět?“

„Protože existuje tisíc drobných náznaků, po nichž se dívají, a vy žádný z nich nevykazujete. Zatímco já jich mám nejméně polovinu.“

„Myslíte si, že jsou celníci natolik podezíraví?“

„No... Pašovala jste někdy něco?“

„Ne,“ zasmála se. „Tak dobře. Ale jestli jsou tak šikovní, měli by snad taky poznat, že jste policajt, ne? A nechat vás projít.“

„Nejspíš to taky poznali.“

„Ale no tak. Jenom ve filmu přece dokážou poznat, kdo je od policie.“

„Vážně?“ odvětil Harry a zašátral po krabičce cigaret. „Podívejte se nenápadně k pultu taxislužby. Uvidíte tam jednoho takového malého, s trochu šikmýma očima. Vidíte ho?“

Kaja přikývla.

„Od chvíle, co jsme vyšli ven, si dvakrát popotáhl opasek. Jako by na něm měl zavěšeno něco těžkého. Pouta nebo obušek. Takový pohyb dělá člověk automaticky, jestliže pracoval pár let u pořádkové policie nebo ve vazební věznici.“

„Já jsem dělala u pořádkové policie a nikdy jsem...“



„Teď dělá na protidrogovém a dívá se po lidech, kteří si po průchodu celní kontrolou očividně výrazně oddechli. Nebo takových, kteří zamíří rovnou na toaletu, protože už nedokážou udržet zboží v konečníku. Nebo po kufrech předávaných z ruky do ruky mezi naivním ochotným pasažérem a pašerákem, který příslušného pitomce přiměl, aby mu pronesl celníci jeho malé zavazadlo napěchované drogami.“

Kaja naklonila hlavu ke straně a pohlédla na Harryho s úsměvem na rtech: „Nebo to taky může být obyčejný chlap, který tu čeká na matku a jenom mu padají kalhoty. A vy se pletete.“

„Jistě,“ souhlasil Harry, mrkl na své náramkové hodinky a potom pohlédl na hodiny na stěně. „Pletu se neustále. Je vážně poledne?“

Volvo Amazon vjelo na dálnici ve chvíli, kdy se rozsvítila pouliční světla.

Na předních sedadlech konverzoval zaníceně Holm s Kajou Solnessovou, z kazetového přehrávače zatím umírněně vzlykal Townes Van Zandt. Na zadním sedadle hladil Gunnar Hagen hladkou vepřovici kabely, kterou měl položenou na klíně.

„Přál bych si vás vidět v lepší kondici,“ podotkl tiše.

„Pásmová nemoc, šéfe,“ odtušil Harry, který spíš ležel, než seděl.

„Co se vám stalo s čelistí?“

„To je dlouhá a nudná historie.“

„Nicméně vítejte doma. Omlouvám se za ty okolnosti.“

„Měl jsem dojem, že jsem podal výpověď.“

„To už jste udělal několikrát.“

„Kolikrát to tedy ještě budu muset zopakovat?“

Gunnar Hagen se zahleděl na svého někdejšího vrchního komisaře a výrazně mu pokleslo obočí i hlas: „Jak

jsem povídal, omlouvám se za ty okolnosti. A dobře chápu, že vás ten poslední případ poznamenal. To, že jste do něj byl vy sám a lidi, které máte rád, zatažen takovým způsobem... Ano, to člověka může přimět k tomu, aby si přál začít nový život. Jenže tohle je vaše práce, Harry, tohle umíte.“

Harry popotáhl, jako by hned na uvítanou chytil rýmu.

„Dvě vraždy, Harry. Nejsme si ani jistí, čím byly provedené, víme jen to, že shodně. Ovšem díky naší draze vykoupené zkušenosti z minula je nám jasné, oč jde.“ Hagen se zarazil.

„To slovo samo není nebezpečné, šéfe.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“

Harry hleděl na vlnící se hnědá a nezasněžená pole. „Několikrát už jsme bili na poplach. Jenže se ukázalo, že sériový vrah je vzácné zvíře.“

„Já vím,“ přikývl Hagen. „Sněhulák je jediný, který se za mé éry v Norsku vyskytl. Tentokrát jsme o tom ale zatraceně přesvědčení. Oběti neměly nic společného a v jejich krvi byly nalezeny stejné omamné prostředky.“

„To je tedy něco. Hodně štěstí.“

„Harry...“

„Poohlédněte se po někom, kdo se na tu práci hodí, šéfe.“

„Vy se na ni hodíte.“

„Ze mě je troska.“

Hagen se nadechl. „Tak vás zase dáme dohromady.“

„*Beyond repair*,“ namítl Harry.

„Jste v Norsku jediný, kdo má zkušenosti se sériovými vraždami a je v tomhle ohledu kompetentní.“

„Povolejte sem nějakého Američana.“

„Dobře víte, že takhle to nefunguje.“

„Pak je mi líto.“

„Vážně? Prozatím dvě mrtvolky, Harry. Mladé ženy...“

Když Hagen otevřel kabelu a vytáhl z ní hnědou složku, mávl Harry zamítavě rukou.

„Myslím to vážně, šéfe. Díky, že jste mi vykoupili pas a tak vůbec, ale já mám krvavých fotek a hnusných hlášení dost.“

Hagen věnoval Harrymu ublížený pohled, přesto mu položil složku do klína.

„Koukněte se, to je vše, oč vás žádám. Plus to, abyste se nikde nezmiňoval, že na tom případu pracujeme.“

„Aha? Pročpak?“

„To je složité. Prostě se o tom nikomu nezmiňujte, jasné?“

Rozhovor v přední části auta utichl a Harry upřel pohled na Kajin zátylek. Vzhledem k tomu, že Holmův amazon byl vyroben dávno předtím, než byl vynalezen výraz hyperextenze krku, nemělo sedadlo hlavovou opěrku, a Harry tudíž viděl Kajin subtilní týl s vyčesanými vlasy, viděl světlé chmýří na kůži a pomyslel na to, jak zranitelné to všechno je, jak rychle se leccos může změnit, kolik se toho může zničit v průběhu několika vteřin. Že právě to je život: ničivý proces, odbourání něčeho, co bylo původně dokonalé. Jediné, s čím se pojí napětí, je to, zda si přejeme náhlou, nebo pomalou destrukci. To bylo smutné pomyšlení. Přesto se ho Harry držel. Až do chvíle, než vjeli do Ibsenova tunelu, sedě anonymní součástky v městském dopravním mechanismu, která se klidně mohla nacházet v jakémkoli jiném městě na světě. Přesto si to uvědomil právě v tuhle chvíli. Tu mocnou a bezpodmínečnou radost z toho, že je tady. V Oslu. Doma. Ten pocit ho přemohl natolik, že na několik vteřin naprosto zapomněl na to, proč se vrátil.

Harry hleděl na dům číslo pět v Sofině ulici. Amazon zatím zmizel. Fasáda byla víc posprejovaná než při jeho odjezdu, avšak modrá barva pod graffiti byla tatáž.

Vyjádril se tedy jasně, že ten případ nebere. Že má otce v nemocnici a to že je jediný důvod jeho přítomnosti tady. Nevyložil jim ovšem, že kdyby si mohl vybrat, zda chce o otcově chorobě vědět nebo ne, vybral by si ne. Protože sem nepřišel z lásky. Přišel ze studu.

Vzhlédl ke dvěma temným oknům v druhém patře, která patřila k jeho bytu.

Potom odemkl vrata a vešel do dvora. Kontejner na odpadky stál na obvyklém místě. Harry odsunul víko. Slíbil Hagenovi, že si prohlédne tu složku s kopiemi záznamů z případu. Hlavně proto, aby šéf neztratil tvář – ten pas stál přece jen oddělení vražd dost peněz. Harry nechal složku vklouznout mezi potrhané igelitové pytle, z nichž vykukoval kávový lógr, pleny, shnilé ovoce a slupky od brambor. Nasál pach a konstatoval, jak překvapivě mezinárodní je odér odpadků.

V jeho dvoupokojovém bytě se nic nezměnilo, přesto tu bylo něco jinak. Šedavý závoj, jako by to místo někdo právě opustil, ale jeho mrazivý dech jako by se tu ještě vznášel. Došel do ložnice, odložil batoh a vytáhl neotevřený karton cigaret. V ložnici to bylo stejné, panovalo tu šedo, jako je šedá kůže dva dny staré mrtvoly. Padl zády na postel. Zavřel oči. Uvítal známé zvuky. Třeba kapání z díry v okapu do plechovky stojící na parapetu. Nebylo to pomalé, uklidňující kapání jako ze střechy v Hongkongu, nýbrž horečnaté bubnování, přechod mezi kapáním a proudem, jako připomínka toho, že čas ubíhá, vteřiny letí, konec číselné řady se blíží. Dříve mu to připomínalo La Lineu, italskou animovanou postavičku, která po čtyřech minutách vždycky upadla, zmizela tam, kde se jí kreslířova, tvůrčova linie vytratila pod nohama.

Harry věděl, že ve skřínce pod dřezem stojí napůl plná lahev Jima Beama. Věděl, že by mohl začít tam, kde v tomhle bytě skončil. Sakra, vždyť byl ten den

před půl rokem opilý už předtím, než nasedl do taxíku směrem na letiště. Není divu, že se nedokázal dovléct až do Manily.

Může také dojít do kuchyně a obsah lahve prostě vy-  
lít do odpadu.

Zasténal.

Byla pitomost uvažovat o tom, komu se tak asi Kaja podobá. Věděl, komu se podobá. Podobá se Ráchel. Všechny se podobají Ráchel.

„Jenže já se bojím, Rasmusi,“ namítla Marit Olsenová.  
„Opravdu!“

„Já vím,“ odvětil Rasmus Olsen tlumeným příjemným hlasem, který doprovázel a uklidňoval jeho ženu už pětadvacet let během politických voleb, řidičských zkoušek, výlevů vzteku a jiných záchvatů paniky.

„To je přirozené,“ chlácholil ji a objal ji kolem ramen.  
„Tvrdě pracuješ, musíš přemýšlet o spoustě věcí. Hlava nemá rezervy na to, aby vytěsnila tenhle typ myšlenek.“

„Tenhle typ myšlenek?“ zopakovala po něm svým severonorským dialektem, otočila se na pohovce a pohlédla na něj. Už dávno ztratila zájem o film, který sledovali na DVD: *Láska nebeská*. „Tenhle typ myšlenek... Myslíš tím tenhle typ hloupých myšlenek?“

„Důležité není to, co si myslím já,“ pronesl, zatímco špičky jeho prstů hledaly správné místo, „důležité je to...“

„... co si myslíš ty,“ napodobila ho. „Proboha, Rasmusi, musíš se přestat koukat na doktora Phila.“

Měkce se zasmál. „Říkám tím jen tolik, že jako poslankyně máš samozřejmě nárok požádat si o bodyguarda, který by tě všude doprovázel, pokud se cítíš být ohrožená. Otázka je, jestli tohle chceš.“

„Hmm,“ zapředla, neboť jeho prsty ji začaly masírovat právě v místech, kde to měla ráda, jak Rasmus dobře věděl. „Co znamená to tvoje ‚jestli tohle chceš‘?“

„Zamysli se nad tím. Co si myslíš, že se stane?“

Marit Olsenová se zamyslela. Zavřela oči a vnímala jeho prsty, které jí klidně a harmonicky masírovaly tělo. S Rasmusem se seznámila v době, kdy pracovala pro Úřad na podporu pracovního trhu v Altě. Byla zvolena zástupcem zaměstnanců a Norský odborový institut pro státní zaměstnance ji vyslal na školení zástupců do školicího a konferenčního střediska Sørmarka. Tam k ní první večer přistoupil hubený muž s živýma modrýma očima pod vysokým čelem s ustupujícími vlasy. Mluvil způsobem, který jí připomněl křesťany toužící po spáse v mládežnickém klubu v Altě. S tím rozdílem, že hovořil o politice. Pracoval na stranickém sekretariátu sociální demokracie, kde pomáhal poslancům s vyřizováním kancelářských úkonů, se služebními cestami, s vyjadřováním do médií a občas jim napsal i nějaký projev.

Pozval ji na pivo, zeptal se jí, jestli si nechce zatancovat, a po čtyřech stále pomalejších evergreenech, kdy se jejich těla tiskla blíž a blíž, se jí zeptal, jestli by si nedala říct. Nemyslel sex, nýbrž vstup do strany.

Po návratu domů do Alty začala chodit na stranická setkání a po večerech vedla s Rasmusem po telefonu dlouhé hovory o tom, co každý z nich ten den dělal a co si myslel. Marit to samozřejmě nikdy nepřiznala nahlas, to, že jí občas připadalo, že tohle byla nejlepší doba, kterou spolu strávili, dvě stě mil od sebe. Pak jí zavolali z nominačního výboru, napsali ji na seznam a šup, už byla zvolena do zastupitelstva Alty. O dva roky později byla místopředsdkyní místní organizace sociální demokracie, rok nato seděla ve vedení krajského výboru strany a vzápětí jí znovu zavolali, tentokrát z nominačního výboru do parlamentu.

A tak měla nyní maličkou kancelář v parlamentu, partnera, který jí pomáhal s projevy, a výhled na kariérní postup, jestliže vše půjde podle plánu. Přitom se snažila vyvarovat veškerých chyb.

„Přidělí mi policistu, který na mě bude dávat pozor,“ pronesla. „A tisk bude chtít vědět, proč nějaká poslankyně, o které nikdo nikdy neslyšel, má mít bodyguarda placeného z peněz daňových poplatníků. A jestliže zjistí proč – že *měla dojem*, že ji v parku někdo sledoval –, napíší, že s *takovým* odůvodněním by musela o policejní dohled na státní útraty žádat každá druhá žena v Oslu. Nechci bodyguarda. Zapomeň na to.“

Rasmus se nehlasně zasmál a pokračoval v masáži své drahé polovičky.

Mezi neolistěnými stromy ve Frognerském parku dutě profukoval vítr. Po nočně temné vodní hladině plula kachna s hlavou zabořenou pod křídlem. Na Frognerském koupališti se na obklady v prázdných bazénech nalepilo hniјící listí. Místo působilo, jako by bylo definitivně a navěky opuštěné, jako ztracený svět. V hlubokém bazénu vítr vířil a zpíval monotónním, plačtivým tónem pod desetimetrovou bílou skokanskou věží, která se proti nočnímu nebi tyčila jako šibenice.



Harry se probudil ve tři odpoledne. Otevřel batoh, oblékl si čisté šaty, našel ve skříni vlněný kabát a vydal se ven. Jemný déšť ho probral natolik, že když vešel do hnědého zakouřeného lokálu restaurace U Schrøderů, vypadal už jakžtakž střízlivě. Jeho stůl byl obsazený, sedl si proto úplně dozadu, pod televizor.

Rozhlédl se. Nad pùllitry zahlédl pár tváří, které nikdy předtím neviděl, jinak jako by se tu čas zastavil. Přišla Nina a postavila před něj bílý džbánek a kovovou konvici s kávou.

„Harry,“ pronesla. Ne na pozdrav, nýbrž proto, aby se ubezpečila, že to je skutečně on.

Harry přikývl. „Zdravím, Nino. Máte staré noviny?“

Nina zmizela dozadu a vrátila se se svazkem zažloutlých papírů. Harry nikdy nepochopil, proč u Schrøderů shromažďují noviny, ale leckdy se mu to hodilo.

„*Long time*,“ prohlásila Nina a zmizela. A Harry si vzpomněl, co se mu na restauraci U Schrøderů líbí kromě toho, že to je nálevna nacházející se nejbliže jeho bytu. Ty krátké věty. A respekt k soukromí. Konstatovali tu, že se vrátil, a nedožadovali se žádného objasnění, co mezitím dělal.

Nalil do sebe dva šálky neuvěřitelně hnusné kávy a přitom s jistou rutinou postupně listoval novinami,

aby získal všeobecný přehled o tom, co se odehrálo v Norském království během posledních měsíců. Jako obvykle toho nebylo mnoho. Což se mu na Norsku líbilo nejvíc.

Kdosi vyhrál *Norsko hledá superstar*, jakási celebrita pohořela v taneční soutěži, jistý fotbalista ze třetí ligy šňupal kokain a Lene Galtungová, dcera rejdaře Anderse Galtunga, zdědila v předstihu pár milionů a zasnoubila se s krásným, avšak patrně ne stejně bohatým investorem jménem Tony Leike. Redaktor *Liberalu* Arve Støp se domníval, že pro národ, který by se rád prezentoval jako sociálně demokratický vzor, začíná být trapné, že žije nadále v království. Všechno bylo při starém.

Až v prosincových vydáních spatřil Harry první titulky s informacemi o vraždách. Poznal Kajin popis místa činu, sklep v rozestavěném kancelářském komplexu v Nydalenu. Příčina smrti byla nejasná, policie však nevyučovala vraždu.

Přelístoval a začel se raději do článku o jednom politikovi, který se chlubil tím, že se vzdal funkce ministra proto, aby mohl být více s rodinou.

Novinový archiv restaurace U Schrøderů nebyl ani v nejmenším úplný, avšak druhá vražda se objevila v jednom vydání datovaném o dva týdny později.

Žena byla nalezena za vrakem datsunu odstaveným v cípu lesa u jezera Dausjøen v údolí Maridalen. Policie nevyučovala „cizí zavinění“, avšak ani v tomto případě se vůbec nezmiňovala o příčině smrti.

Harry přelétl článek zrakem a konstatoval, že mlčení policie je zaviněno tím, čím obvykle: nic nemají, vůbec nic, tudíž radar přebíhá po otevřeném prázdném moři.

Pouze dvě vraždy. Přesto se zdálo, že si je Hagen jistý, když tvrdil, že se jedná o sériového vraha. Jaká

tu tedy byla souvislost? Co nestálo v novinách? Harry ucítil, jak se mu mozek vydává starými známými cestičkami, zaklel, že si nedá pokoj, a opět přelisoval.

Jakmile byla kovová konvice prázdná, položil na stůl zmačkanou bankovku a vyšel na ulici. Přitáhl si kabát blíž k tělu a zamžoural na šedé nebe.

Mávl na prázdný taxík, který zajel k obrubníku. Řidič se v autě natáhl šikmo dozadu a zadní dveře se otevřely. Trik, který dnes bývá k vidění jen zřídka. Harry se proto rozhodl, že ho ocení spropitným. Nejen proto, že to znamenalo, že může rovnou nastoupit, nýbrž také proto, že v okénku dveří automobilu se odrazila tvář za volantem vozu zaparkovaného za Harrym.

„Do Říšské nemocnice,“ pronesl Harry a posunul se doprostřed zadní lavice.

„Jasně,“ přikývl řidič.

Zatímco vyjížděli od chodníku, sledoval Harry zpětné zrcátko. „Mimochodem, vezměte to nejdříve přes Sofinu ulici číslo pět.“

V Sofině ulici taxík počkal s bublajícím dieselovým motorem, Harry zatím dlouhými rychlými kroky rázoval po schodech a jeho mozek zvažoval jednotlivé možnosti. Triáda? Herman Kluit? Nebo stará známá paranoia? Výbava ležela tam, kam ji při odjezdu uložil, v boxu s náradím ve skřínce na jídlo. Starý propadlý služební průkaz. Dvoje pouta značky Hiatt s pružinovými západkami pro bleskurychlé nasazení. A služební revolver Smith & Wesson ráže .38.

Harry sešel na ulici, nerozhlédl se ani napravo ani nalevo a rovnou nasedl do taxíku.

„Do Říšské nemocnice?“ zeptal se řidič.

„Jeďte v každém případě tím směrem,“ odpověděl Harry a upřeně se díval do zpětného zrcátka. Odbočili mezitím do Stensberské ulice a pokračovali dál po Ullevålské. Neviděl nic. Což mohlo znamenat dvě věci.

Že to je stará známá paranoia. Nebo že je ten člověk schopný.

Harry zaváhal, avšak nakonec pronesl: „Do Říšské nemocnice.“

Nadále sledoval zpětné zrcátko, přitom minuli kostel Vestre Aker a Ullevålskou nemocnici. Nesmí je rozhodně zavést přímo tam, kde je nejzranitelnější. Tam, kam se vždycky chtějí dostat. K rodině.

Největší nemocnice v zemi se rozkládala na kopci nad městem.

Harry řidiči zaplatil, ten poděkoval za spropitné a zapakoval trik se zadními dveřmi.

Zdálo se, že nízké mraky se otírají o střechy budov tyčících se před Harrym.

Harry se zhluboka nadechl.

Olav Hole se na polštáři nemocniční postele usmíval tak mírně a bezmocně, až musel Harry polknout.

„Byl jsem v Hongkongu,“ vysvětlil. „Potřeboval jsem si leccos rozmyslet.“

„A povedlo se ti to?“

Harry pokrčil rameny. „Co říkají doktoři?“

„Nic moc. Nejspíš žádná dobrá prognóza, ale mně připadá, že je lepší nevědět. Jak víš, snášet realitu života nepatřilo nikdy k silným stránkám naší rodiny.“

Harry zauvažoval o tom, jestli přijde řeč na matku. Doufal, že ne.

„Máš práci?“

Harry zavrtěl hlavou. Otec měl bílé vlasy učesané na čele tak pěkně, až si Harry pomyslel, že to snad nejsou jeho vlastní vlasy, že to je něco, co mu tady přidělili společně s pyžamem a pantoflemi.

„Vůbec žádnou?“ ujišťoval se otec.

„Dostal jsem nabídku přednášet na policejní akademii.“

To byla skoro pravda. Hagen mu to nabídl po uzavření případu Sněhulák, jako svým způsobem dovolenou.

„Učitel?“ Otec se tiše a opatrně zasmál, jako by ho výraznější smích mohl vyřídít. „Myslel jsem si, že z principu nehodláš nikdy dělat nic z toho, co jsem dělal já...“

„Tak to nikdy nebylo.“

„To je v pořádku, vždycky sis šel vlastní cestou. Ten tvůj nápad pracovat u policie... No, nejspíš bych měl být vděčný za to, že ses nevydal v mých stopách. Nejsm příklad hodný následování. Vždyť víš, že po smrti tvé matky...“

Harry seděl v bílém nemocničním pokoji pouhých dvacet minut a už cítil zoufalé nutkání vzít nohy na ramena.

„Po smrti tvé matky jsem nedokázal normálně fungovat. Stáhl jsem se, nenacházel jsem žádnou radost ve společnosti jiných lidí. Připadalo mi, že v osamění jsem jí tak nějak nejbliž. Jenže to byla chyba, Harry.“ Otec se andělsky usmál. „Vím, že ztráta Ráchel byla tvrdá, ale nesmíš udělat to co já. Nesmíš se schovávat, Harry. Nesmíš zamknout dveře a zahodit klíč.“

Harry se zahleděl na své ruce, přikývl a ucítil, jak mu celým tělem probíhá mravenčení. Musí si něco dát, cokoli.

Vešel ošetřovatel, představil se jako Altman, zvedl do výše injekční stříkačku a pronesl maličko šišlavě, že jen dá „Olavovi“ něco, po čem se mu bude lépe spát. Harry měl chuť se ho zeptat, jestli by tam neměl i něco pro něj.

Otec se přetočil na bok, kůže na obličejí mu povisla, vypadal starší než v poloze na zádech. Pohlédl na Harryho těžkým prázdným pohledem.

Harry vstal tak zprudka, až nohy židle hlasitě zaskřípaly o podlahu.

„Kam jdeš?“ zamumlal otec.

„Zakouřit si,“ odpověděl Harry. „Za chvíli jsem zpátky.“

Harry si stoupl na nízkou zídku, odkud měl výhled na parkoviště, a zapálil si camelku. Na druhé straně dálnice viděl čtvrt Blindern a univerzitní budovy, kde jeho otec studoval. Někteří lidé se domnívali, že synové jsou vždycky více či méně převlečenými variantami svých otců, že snaha vyhnout se tomu není nikdy ničím jiným než iluzí, že se člověk vždycky vrátí, že krevní pouto nejenže je silnější než vůle, nýbrž je samo vůlí. Harry se vždycky domníval, že on sám je důkazem opaku. Tak proč mu pohled na otcův kostnatý holý obličej na polštáři připomíná pohled do zrcadla? Slyšet ho náhle mluvit bylo jako slyšet sám sebe. Slyšet ho přemýšlet, ta slova... Jako zubní vrtačka, která se samozřejmě jistotou nachází Harryho nervy. Protože je kopíí. Krucinál! Harryho pohled vyhledal na parkovišti bílou corollu.

Vždycky to je bílá, nejanonymnější barva. Barva corolly před restaurací U Schrøderů, té s obličejem za volantem, stejným obličejem, který na něj před necelými čtyřiaadvaceti hodinami zíral svýma šikmýma úzkýma očima.

Harry odhodil cigaretu a rozběhl se zpátky dovnitř. Zklidnil krok, až když doklusal do chodby vedoucí k otcovu pokoji. Zabočil v místě, kde se chodba rozšiřovala do otevřené čekárny, a tvářil se, jako by cosi hledal ve stohu časopisů na stolku, přitom si koutkem oka prohlížel lidi, kteří tam seděli.

Muž se skrýval za vydáním *Liberalu*.

Harry si vzal výtisk bulvárního časopisu *Se og Hør* s fotografií Lene Galtungové a jejího snoubence a odešel.

Olav Hole ležel v posteli se zavřenýma očima. Harry přiložil ucho k jeho ústům. Otec dýchal tak lehce, že to bylo sotva slyšet, Harry však cítil proud vzduchu na tváři.

Chvíli poseděl na židli vedle postele a hleděl na otce, zatímco myšlenky mu v náhodném sledu přehrávaly špatně redigované vzpomínky z dětství, vybrané podle jediného vodítka, totiž toho, že šlo o věci, které si přinejmenším pamatoval.

Pak umístil židli ke dveřím, které pootevřel na škvíru, a čekal.

Trvalo půl hodiny, než muže zahlédl, jak odchází z čekárny a vydává se dál chodbou. Harry konstatoval, že je to statný pořízek s nohama silně do O, vypadalo to, jako by při chůzi svíral mezi kolena nafukovací míč. Než zabočil do dveří s mezinárodně srozumitelným označením pánské toalety, povytáhl si opasek. Jako by na něm měl zavěšeno něco těžkého.

Harry vstal a následoval ho.

Zastavil před záchody a nadechl se. Už je to dávno. Pak otevřel dveře a vklouzl dovnitř.

Záchody byly stejné jako nemocnice sama: čisté, pěkné, nové a naddimenzované. Podél jedné dlouhé zdi bylo šest dveří do kabin, žádné s červeným proužkem nad zámkem. Na kratší stěně čtyři umyvadla a na druhé dlouhé zdi čtyři porcelánové pisoáry ve výšce boků. Muž stál u jednoho pisoáru zády k Harrymu. Na stěně nad ním probíhala podélně vodovodní trubka. Vypadala solidně. Dostatečně solidně. Harry vytáhl revolver a pouta. Mezinárodní etiketa hlásá, že se na sebe muži na pánských toaletách nemají dívat. Navázání očního kontaktu, byť neúmyslné, je dostatečným důvodem k vraždě. Proto se muž neotočil a na Harryho se nepodíval. Ani když Harry neuvěřitelně opatrným pohybem zamkl vstupní dveře, ani když klidnými kroky

přistoupil k muži a ani když mu přiložil ústí hlavně k masnému chmýří na styku krku a hlavy a zašeptal to, o čem jeden kolega tvrdíval, že by každý policajt měl aspoň jednou za svou kariéru mít možnost to pronést, totiž: „Freeze.“

Muž také přesně to udělal. Harry spatřil, jak ztuhl a jak mu na vystříhaném faldu na zátylku naskákala husí kůže.

„Hands up.“

Muž zvedl nad hlavu obě krátké silné paže. Harry se naklonil vpřed. A ve stejné vteřině pochopil, že udělal chybu. Mužova rychlost byla udivující. Harrymu bylo známo z tréninků souboje zblízka, že je nutné vědět, jak udělit výprask, ale stejně nutné je vědět, jak ho přijmout. Že to umění spočívá v tom, že povolíte svalstvo a pochopíte, že trestu se nelze vyhnout, že ho lze pouze redukovat. Jakmile se tedy muž bleskurychle otočil, měkce jako tanečnice se zvednutým kolenem, zareagoval Harry tím, že jeho pohyb sledoval. Sotva stihl přesunout své tělo ve stejném směru, kterým byl veden výkop. Noha ho zasáhla přesně nad boky. Harry ztratil rovnováhu, padl nazad a klouzal po zádech po hladké vykachlíkované podlaze, až se ocitl z mužova dosahu. Tam zůstal ležet, vzdychal a hleděl do stropu, přitom vytahoval krabičku cigaret. Vstrčil si jednu cigaretu do úst.

„Bleskurychlé zacvaknutí pout,“ pronesl. „Naučil jsem se to, když jsem byl jednou na kurzu FBI v Chicagu. Cabrini–Green, mizerná díra k bydlení. Běloch tam po večerech neměl co dělat, pokud tedy nechtěl, aby ho okamžitě po odchodu z bytu přepadli a oloupili. Tak jsem seděl doma a trénoval dvě věci: jak za co možná nejkratší dobu přebít ve tmě služební revolver a bleskové zacvaknutí pout o nohu stolu.“

Harry se vztyčil na loktech.



Muž nadále stál s krátkými pažemi zvednutými nad hlavu. Ruce měl pouty přicvaknuté z každé strany vodovodního potrubí. Bezvýrazně zíral na Harryho.

„*Mister Kluit sent you?*“ zeptal se Harry.

Muž opětoval Harryho pohled bez mrknutí.

„*The Triade. I've paid my debts, haven't you heard?*“ Harry zkoumal mužův bezvýrazný obličej. Mimika – nebo její absence – byla možná asijská, avšak muž neměl čínský tvar obličeje ani barvu pleti. Možná Mongol? „*So what do you want from me?*“

Žádná odpověď. Což byla špatná zpráva, protože to velmi pravděpodobně znamenalo, že muž nepřišel s žádným požadavkem, nýbrž proto, aby tu vykonal nějaký úkol.

Harry vstal, obešel muže půlobloukem a dostal se tak k němu z boku. Přiložil mu ke spánku revolver a přitom mu strčil levou ruku pod sako. Sklouzla po chladné oceli zbraně, našla peněženku a vytáhla ji ven.

Harry ustoupil o tři kroky.

„*Let's see... Mister Jussi Kolkka.*“ Harry přidržel proti světlu kreditní kartu American Express. „*Finnish?* Fin? V tom případě možná rozumíte norský?“

Žádná odpověď.

„Vy jste bývalý policista, že? Když jsem vás zahlédl v příletové hale na Gardermoen, myslel jsem si, že jste tajný agent z protidrogového. Jak jste věděl, že přiletím právě tímhle letadlem, Jussi? Nevadí vám, že vám říkám Jussi? Připadá mi jaksi nejpřirozenější oslovovat chlápka, kterému visí pindour z kalhot, křestním jménem.“

Ozvalo se krátké zachrchlání, vzduchem prolétl plivanec, otočil se kolem vlastní osy a přistál Harrymu na hrudi.

Harry pohlédl na své tričko. Tabákem zčernalý plivanec se mu usadil napříč přes písmeno „O“ v nápise SNOW PATROL a vytvořil „Ø“.

„Jak vidím, specifické norské znaky ovládáte,“ podotkl Harry. „Tak pro koho pracujete, Jussi? A co chcete?“

V Jussiho obličej se nepohnul ani sval. Někdo vzal zvenčí za kliku, zaklel a odešel.

Harry vzdychl. Potom zvedl revolver až do úrovně Finova čela a začal natahovat kohoutek.

„Možná si myslíte, že jsem obyčejný vypočitatelný člověk, Jussi. No, teď uvidíte, jak vypočitatelný jsem. Můj otec leží o kus dál bezmocně v nemocniční posteli, vy jste to zjistil, a já mám kvůli tomu problém. Ten se dá vyřešit jediným způsobem. Naštěstí jste ozbrojený, takže budu moct kolegům vysvětlit, že to byla sebeobrana.“

Harry natáhl kohoutek ještě o kus dál. A uvědomil si vzrůstající nevolnost.

„Kripos.“

Harry kohoutek pustil. „*Repeat?*“

„Pracuju pro Kripos,“ pronesl muž švédsky. Ucedil ta slova s finským přízvukem, který mají tak v oblíbené vyprávěči vtipů na norských svatebních hostinách.

Harry na muže zíral. Ani na okamžik nezapochyboval o tom, že muž mluví pravdu. Přesto to bylo naprosto nepochopitelné.

„V peněžence,“ sykl Fin, avšak vztek z hlasu se mu v očích neprojevil.

Harry otevřel peněženku a nahlédl do ní. Vytáhl zalamovaný služební průkaz. Informací v něm nebylo mnoho, ale naprosto dostačovaly. Muž před Harrym byl zaměstnancem norské kriminální policie, Kriposu, centrální jednotky v Oslu, která poskytovala podporu – a zpravidla vedla – vyšetřování případů vražd po celé zemi.

„Co mi krucinál Kripos chce?“

„Zeptejte se Bellmana.“

„Kdo je Bellman?“

Fin vyrazil krátký zvuk, o němž se dalo těžko soudit, zda to bylo zakašlání nebo smích. „Policejní náčelník Bellman, ty mizernej ubožáku. Můj šéf. Pusť mě už, chlapečku.“

„Kurva,“ sykl Harry a znovu se zadíval na služební průkaz. „Kurva, kurva.“ Hodil peněženku na podlahu a obrátil se ke dveřím.

„Haló! Haló!“

Finův výkřik dozněl poté, co za Harrym zapadly dveře. Harry vyrazil chodbou k východu. Ošetřovatel, který byl předtím u otce, kráčet proti němu, a když se ocitli dostatečně blízko, s úsměvem Harrymu pokývl. Harry vyhodil do vzduchu klíček od pout.

„Na záchodě je exhibicionista, pane Altmane.“

Ošetřovatel automaticky chytil klíček do obou rukou. Harry cítil v zádech jeho udivený pohled, dokud nevyšel dveřmi ven.

## Kapitola 9

## Skok

Bylo tři čtvrtě na jedenáct večer a devět stupňů nad nulou. Marit Olsenová si vzpomněla, že v předpovědi počasí hlásili, že zítra bude ještě tepleji. Ve Frognerském parku nebylo vidět ani živáčka. Velké venkovní koupaliště jí něčím připomnělo loď vyřazenou z provozu, opuštěnou rybářskou osadu, kde vítr šumí v domovních zdech, nebo zábavní park mimo sezonu. Útržky vzpomínek z dětství. Jako utonulí rybáři strašící na Tronholmenu, které moře za noci vyplavilo s chaluhami ve vlasech a rybkami v ústech a nosních dírkách. Přízraky bez dechu, které však občas vydávaly chraplavé ledové racčí skřeky. Mrtvoly s rozmáčenými údy, jež se jim zaplétaly do větví a odtrhávaly se s praskavým zvukem, aniž to zastavilo jejich postup k osamělému domku na Tronholmenu. Na Tronholmenu, kde bydleli babička a dědeček. Kde se ona sama třásla v dětském pokoji. Marit Olsenová dýchala. Nadále dýchala.

Tam dole panovalo bezvětří, ale tady nahoře na vrcholku desetimetrové skokanské věže bylo cítit, jak se vzduch pohybuje. Marit cítila, jak jí pulz buší ve spáncích, v hrdle, v rozkroku, každým údem jí čerstvě a životodárně proudila krev. Bylo skvělé žít. Být naživu. Vystoupala všechny schody na skokanskou věž a sko-

ro se přitom nezdýchala, jenom cítila, jak jí zběsile tluče srdce, ten věrný sval. Zírala dolů do prázdného skokanského bazénu pod sebou, jemuž měsíční světlo dodávalo téměř nepřírozený namodralý nádech. O kus dál, na konci bazénu, viděla velké hodiny. Ručička se zastavila na pěti hodinách a deseti minutách. Čas stál. Marit slyšela město, viděla světla automobilů v Kostelní ulici. Tak blízko. A přece tak daleko. Příliš daleko na to, aby ji mohl někdo uslyšet.

Dýchala. Přesto byla mrtvá. Kolem krku měla smyčku tlustou jako kotevní lano a slyšela křik racků, přízraky, k nimž se brzy připojí. Na smrt však nemyslela. Myslela na život, jak ráda by ho žila. Na všechno to malé i velké, co by bývala ráda udělala. Cestovala by do zemí, ve kterých nikdy nebyla, viděla by své neteře a synovce vyrůstat, viděla by svět, jak moudří.

Byl to nůž. Jeho ostří se zablesklo ve světle pouliční lampy a pak se dotklo jejího krku. Tvrdí se, že strach dodává síly. Ji však o všechny síly připravil, zbavil ji veškeré schopnosti jednat. Pomyšlení na ocel nožící se jí do těla ji proměnilo v třesoucí se balík bez vůle. Proto když dostala příkaz, aby přelezla plot, nedokázala to, spadla a zůstala ležet na zemi jako pytel a po tvářích jí stékaly slzy. Protože věděla, co se stane. A že tomu nedokáže zabránit, ačkoli by udělala cokoli, jen aby do ní nikdo neřezal. Protože by tak ráda žila ještě chvíli. Ještě pár let, pár minut, hnal ji tentýž početní příklad, tatáž slepá choromyslná racionalita.

Promluvila, aby vysvětlila, že se přes plot nedostane, zapoměla na příkaz, že má držet klapačku. Nůž se mihl jako had, zakousl se jí do úst, otočil se, až jí v zubech zapraskalo, a vzápětí vykmitl ven. Okamžitě vytryskla krev. Hlas cosi zašeptal zpoza masky a postrčil ji před sebou tmou podél plotu. K místu za keři, kde byla v plotě díra, a tou ji procpal.

Marit Olsenová polykala krev, která jí nadále plnila ústa, a hleděla na tribuny pod sebou, i ty se koupaly v modrém měsíčním světle. Byly tak prázdné – jako la-vice při soudním jednání s vyloučením veřejnosti i bez poroty, pouze s jedním soudcem. Poprava bez přihlí-žející chátry, jen s katem. Poslední veřejné vystoupe-ní, ke kterému se nikdo nedostavil, protože nestálo za to. Marit Olsenová si pomyslela, že i ve smrti jí chybí zájem publika, stejně jako jí chyběl v životě. A teď už nemohla ani mluvit.

„Skoč.“

Viděla, jak krásný je park, i nyní v zimě. Přála by si, aby hodiny na konci plaveckého bazénu šly a ona tak mohla vidět vteřiny života, které si pro sebe ukrádá.

„Skoč,“ zopakoval hlas. Dotyčný si musel sundat masku, protože hlas se mu náhle proměnil, poznala ho. V šoku otočila hlavu a vytřeštila na něj pohled. Pak ucí-tila nohu, která ji zasáhla do zad. Vykřikla. Už neměla pod nohama pevnou půdu, na kratičký okamžik nic nevážila. Země ji však k sobě přitahovala, tělo zrychlo-valo a Marit zaregistrovala, že se modrobílý keramický obklad bazénu řítí vzhůru, míří k ní, aby ji rozdrtil.

Tři metry nade dnem bazénu se smyčka kolem Mari-tina krku a zátylku napjala. Provaz byl starodávného typu, byl upletený z lipového a jilmového lýka a ne-pružil. Olbřímí tělo Marit Olsenové se nenechalo nijak výrazně zabrzdit, nýbrž se odtrhlo od hlavy a dopadlo s tupým zaduněním na dno skokanského bazénu. Hla-va i s krkem zůstala viset ve smyčce. Nevytrysklo ni-jak mnoho krve. Pak se hlava zhoupala vzad, vyklouzla z oka, dopadla na modrou teplákovou bundu Marit Olsenové a překvapivě hlasitě se odkutálela po dlaždi-cích na dně bazénu.

Potom se na koupališti opět rozhostilo ticho.

## **ČÁST II.**





## Kapitola 10

## Upomínky

Ve tři hodiny v noci se Harry přestal pokoušet o spánek a vstal.

Roztočil kohoutek v kuchyni a strčil pod něj sklenici, držel ji tam tak dlouho, až voda přetekla přes okraj a chladivě mu stékala po zápěstí. Čelist ho bolela. Pohled upíral na dvě fotografie připíchnuté nad kuchyňskou linkou.

Jedna z nich byla ošklivě zpřehýbaná a byla na ní Ráchel ve světle modrých letních šatech. Jenže nebylo léto, listí za ní mělo podzimní barvy. Černé vlasy jí spadaly na odhalená ramena. Vypadalo to, jako by pohledem hledala někoho za objektivem, možná fotografa. Pořídil ten snímek sám? Zvláštní, že si nedokáže vzpomenout.

Na druhé fotografii byl Oleg. Takhle ho zachytil Harry loni v zimě fotoaparátem v mobilu ve sportovní hale Valle Hovin během rychlobruslařského tréninku. Tehdy to byl stále ještě drobný chlapec, ovšem jestli pokračuje dál v tréninku, bude brzy červenou kombinézu dobře vyplňovat. Co teď asi dělá? Kde je? Dokázala jim Ráchel vytvořit tam, kde jsou, bezpečnější domov, než jaký měli v Oslu? Objevili se v jejich životech noví lidé? Jestliže je Oleg unavený nebo se přestává

soustředit, stává se i nadále, že mluví o Harrym jako o tátovi?

Harry zavřel kohoutek. Cítil, jak mu na kolena tlačí dvířka spodní skříňky. Zevnitř šeptal jeho jméno Jim Beam.

Harry si oblékl kalhoty a tričko, došel do obývacího pokoje a pustil si *Kind of Blue* od Milese Davise. Byl to originál, ten, na kterém neprovedli kompenzaci toho, že nahrávací zařízení ve studiu běželo nepatrně pomaleji, takže celá deska byla takřka nepozorovatelným posunem skutečnosti.

Chvíli poslouchal, než zvýšil hlasitost tak, aby hudba přehlušila šepot z kuchyně. Zavřel oči.

Kripos. Bellman.

Nikdy to jméno neslyšel. Samozřejmě by mohl zavolat Hagenovi a vyptat se ho, jenže na to neměl sílu. Protože tušil, co by to asi tak obnášelo. Nejlepší bude nechat to být.

Proposlouchal se k poslednímu kousku, *Flamenco Sketches*, a v ten okamžik to vzdal. Vstal a vykročil z obývacího směrem do kuchyně. V chodbě se otočil doleva, nazul si kanady značky Dr. Martens a vyšel ven.

Složku našel pod dřevěným igelitovým pytle. Celou její přední stranu pokrývalo cosi, co se podobalo zaskládané hráškové polévce.

Usadil se do zeleného ušáku a pustil se do čtení. Třásl se přitom zimou.

První žena se jmenovala Borgny Stem-Myhreová, 33 let, původem z Levangeru. Svobodná, bezdětná, bydlela ve čtvrti Sagene v Oslu. Pracovala jako stylistka, měla široký okruh známých, zvláště mezi kadeřníky, fotografy a lidmi z módních časopisů. Často navštěvovala různé restaurace ve městě a ne vždycky to byly ty, které momentálně letěly. Kromě toho měla ráda příro-

du a s oblibou chodila od jedné turistické chaty ke druhé, jak pěšky, tak na běžkách.

„Nikdy v sobě úplně nepotlačila dívku z Levangeru,“ stálo v celkovém souhrnu výslechů jejích kolegů. Harry předpokládal, že se tak vyjádřili ti kolegové, kterým připadalo, že jim se podařilo potlačit v sobě rodné maloměsto.

„Všichni jsme ji měli rádi, patřila v téhle branži k několika málo lidem, kteří byli upřímní.“

„Je to nepochopitelné, není nám jasné, kdo by ji mohl chtít připravit o život.“

„Byla příliš hodná. A toho dříve nebo později využili všichni muži, do nichž se zamilovala. Stávala se jejich hračkou. Jednoduše řečeno mířila prostě příliš vysoko.“

Harry si prohlédl její fotografii. Tu jedinou ve složce, na níž byla ještě naživu. Blondýna, možná přírodní. Celkově roztomilá, žádná očividná kráska, ale stylově oblečená do vojenské bundy a rastafariánské čepice. Stylová a hodná až hloupá, jde to k sobě?

Toho večera navštívila restauraci Mono, kde se konala pravidelná měsíční oslavná prezentace a „čtení ukázky“ z módního časopisu *Sheness*. To bylo mezi sedmou a osmou. Později sdělila jedné kolegyni, s níž se přátelila, že půjde domů, aby se mohla připravit na zítřejší focení, pro které si fotograf vyžádal outfit ve stylu „setkání jungle s punkem à la osmdesátá léta“.

Ostatní předpokládali, že došla na nejbližší stanoviště taxiků, avšak žádný taxikář, který se v příslušné době vyskytoval poblíž (seznamy údajů z firem Norgestaxi a Oslo Taxi přiloženy) nepoznal fotografii Borgny Stem-Myhreové ani nikoho nevezl do čtvrti Sage-ne. Zkrátka a stručně ji po jejím odchodu z restaurace Mono nikdo neviděl. Až do chvíle, kdy dva polští zedníci přišli do práce, zjistili, že visací zámek na železných dveřích podzemního krytu je přeštipnutý, a vešli